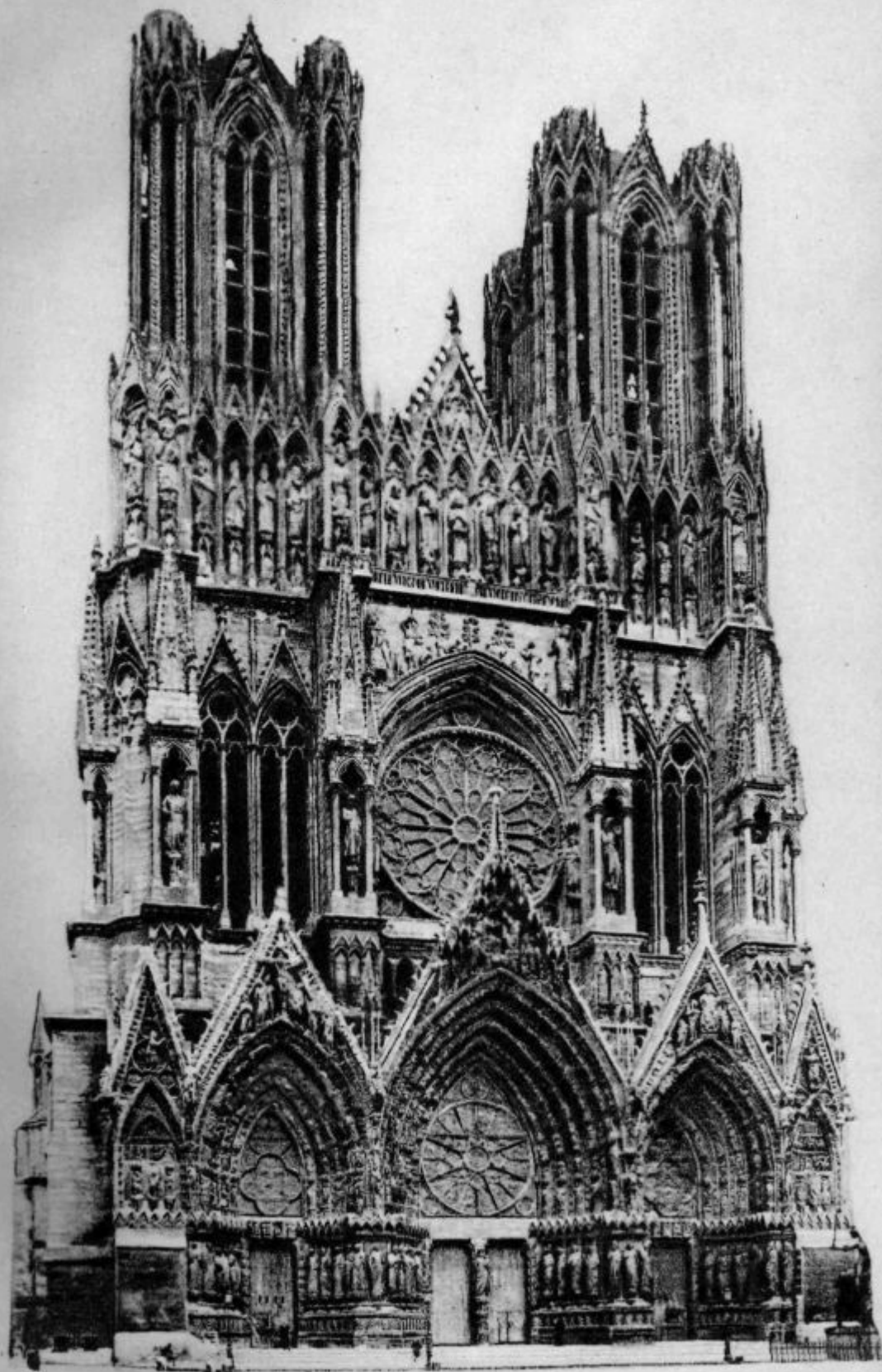

Bogoljub

Januar 1938

Mislila je, da je njeno perilo belo . . .

Če ste do zdaj mislili, da navadna pralna sredstva Vaše perilo belo operejo, potem si vendar enkrat oglejte stvari, ki so bile oprane z Radionom! „Radionova belina“ zmagava vedno. In zakaj? Ker sta v Radionu združena milo in kisik. Radion odpravi iz notranjosti tkanine tudi najtrdovratnejšo nesnago. Zato imajo gospodinje, ki perejo z Radionom, vedno najbolj belo perilo. Pridružite se tudi Vi prijateljem Radiona.

Schichtov

RADION
pere sam

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

JANUAR

XXXVI. LETNIK

1938

Iz Nazareta v Betlehem

V času, ko sta Marija in Jožef pričakovale rojstva Gospoda Jezusa Kristusa, je izšlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves svet. Ves svet, pravi evangelist zato, ker je bil ves omikani, kulturni svet pod oblastjo rimskega cesarja.

Ime cesarja Avgusta je izmed vseh vladarskih imen najbolj domače. Navadno si tega moža predstavljamo kot blagega, miroljubnega vladarja, v resnici pa je bil le manj bojeviti in manj krvoločni kakor mnogi drugi. Ob Jezusovem prihodu so se v rimskem cesarstvu tretjič zaprla Janova vrata, ali z drugo besedo: orožje je počivalo in najeti vojaki so se dolgočasili. Svet je bil miren, v resnici pa le ukročen in z zobmi škripajoč.

Cesar Avgust se je bil s silo in zvijačo dvignil na državno krmilo, njegov prestol se je zrcalil v jezeru krvi. Mož, čigar ime vsak krščanski otrok izgovarja s sladko ganjenostjo, je bil strahopetnež v vojski, krut po zmagi, preračunjeno usmiljen, razuzdan po nagonu. Obsojencu, ki ga je prosil, naj mu vsaj dovoli, da ga pokopljejo, je zabrusil v obraz: »Za to bodo poskrbeli jastrebi!« Ko višjega uradnika Galija zasumi, da je izdajalec, mu sam iztakne oči. Na cesarskem oltarju daruje tristo ubogih človeških žrtev, premažanim Peruzincem pa, ki ga prosijo, naj jim prizanese, s škodoželjnim krohotom odvrne: »Umrli boste.«

Kako beden je bil položaj sužnjev v tistih časih, se najbolje vidi iz tega, ker je celo »miroljubni« Avgust nekega dne dal na križ pribiti enega izmed svojih sužnjev, zato ker mu je bil ukradel prepelico. V testamentu se pa hvali, da je vrnil gospodarjem tri tisoč sužnjev, da so jih na križ pribili, sužnje, ki so bili vstopili v Pompejevo vojsko.

Avgusta so priliznjeni državotvorni elementi, kakršnih ni manjkalo nikoli, oklicali za velikega duhovnika in ga uvrstili celo med božanske osebe. Imel je svoje svečenike, sebi

posvečene templje in ob državnih praznikih so mu opravili daritve. Vsega je imel, le malenkosti mu je manjkalo: sreče in zadovoljnosti ni imel.

V takem npravstvenem ozračju je imel priti na svet »Oče prihodnjega veka, Kralj vseh kraljev, Jezus Kristus, Sin božji.« In da se bo rodil prav v Betlehemu, za to da povelje cesar Avgust, tedanji gospodar »vsega sveta«.

Od cesarja Avgusta je izšlo povelje, da naj se popiše ves svet. Taka popisovanja ali ljudska štetja takrat niso bila nič nenavadnega. Popisovanje ni imelo namena, doznati, koliko moških je godnih za vojaško službo, ampak določiti, koliko davkov bi bilo mogoče predpisati.

Judeja prav za prav ni bila rimska dežela. Imela je svojega kralja Heroda Velikega ali Groznega; toda bila je v več ozirih podrejena rimskemu cesarju in mu je morala davek plačevati. Štetje se je opravilo v duhu judovske postave v mestu, odkoder je družina izhajala, ne pa tam, kjer je bivala. Vsak se je moral zglasiti v rodnem mestu, tam kjer so hranili rodovnike.

Omenjeno popisovanje se je godilo pod vrhovnim vodstvom Sulpicija Kvirinija, o katerem tudi svetna zgodovina priča, da je bil takrat cesarski namestnik (ban) v Siriji. In sicer je bilo, kakor pravi sv. Luka, to prvo popisovanje, ki ga je vodil Kvirinij.

Ker se je vsaka družina šla popisat v rodno mesto, je bila tiste dni vsa Judeja kakor preorana od popotnih množic; vsa mesta so bila polna ljudi, ki so prihajali k ljudskemu štetju.

Tudi sv. Jožef je storil, kar je velela postava; šel je iz Nazareta v 32 ur, to se pravi tri dni hoda oddaljeni Betlehem v Judeji, mesto, v katerem se je bil 1000 let poprej rodil kralj David; zakaj Jožef je bil iz hiše in rodovine Davidove. Te ga bi ne bil revnemu možu

brez vladarske apanaže nihče prisodil. A prav to je bilo dobro zanj. Zakaj drugače bi bili Rimljani morda prav tako pazili nanj, kakor je 100 let pozneje cesar Domicijan potomce rodu Davidovega dal poklicati na rimski dvor, češ da hrepene po judovski kroni. Le njih preprosta noša in žuljave roke so jim rešile življenje.

Pot ni bila vabljiva, ker še ni bilo gladkih rimskih cest, in ker se je bilo bati tamkaj običajnih zimskih neviht.

Z Jožefom je šla tudi Devica Marija. Hotela je spremljati svojega moža, posebno ker je vedela, da se mora po Mihejevi prerokbi Zveličar roditi v Betlehemu, ne pa v Nazaretu.

Ni dvoma, da sta za ježo porabila osla, nerazdružnega spremljevalca in prijatelja preprostega orientala. Ta žival, ki je domišljavemu Evropecu simbol omejenosti in trme, je v očeh vzhodnega človeka vseskozi preudarno in dosledno bitje. Ker ne vesta, kako dolgo se popisovanje utegne zavleči, ima Jožef s seboj tudi najpotrebnejše tesarsko orodje, da se ne bo treba izgovarjati samo z brezposelnostjo.

Potovanje tako ni preveč dolgočasno, saj ju kar naprej srečavajo ali dohajajo ljudje, ki iz istega vzroka hite v mesto, ki je bilo nedaj odkazano njih davnim pradedom. Koliko opazk, zabavljaj in celo kletvin na naslov cesarja Avgusta, njegovega namestnika in ojačene rimske vojaške posadke morata slišati! »Vrag vzemi te nesramne Rimljane! Ali nismo mi božje, izvoljeno ljudstvo? Jehova je naš vladar! Kdaj bo že konec naše sramote!«

Marija in Jožef se ne razburjata: polna žive vere v božjo previdnost hodita v prepričanju, da ni nič naključnega, in v bolj ali manj zavestni slutnji, da je sam Bog potisnil v roke pero »božanskemu« Avgustu za popisovanjsko povelje, in da je sam Jehova mobiliziral stotnije legionarjev, ki skrbe, da ima podjarmljeno ljudstvo pred popisovanjem potrebno spoštovanje in strah. Devici, ki je v devetem mesecu, kar naprej vstaja pred dušo veličastna slika Oznanjenja. In ko gre v zgodovini svojega ljudstva za sedem vekov nazaj, ji nasproti done preroške besede: »Glej, devica bo spočela!« Ko se pa potopi še za sto let v davnino, ji je danes jasnejše kot kdaj poprej v življenju: Prerok Mihej ni mogel določneje povedati: »In ti, Betlehem, iz t e b e bo izšel Vojvoda.«

Rim je središče, srce tedanjega sveta; Sveta dežela je platišče na obodu tega sveta, Jožef in Marija pa se pomikata kakor dve majčkeni mravlji, ki prav nikogar ne motita. A vendar je tukaj središče sveta in srce zgodovine vseh vekov!

Po treh dneh, če se nista ustavljala, sta iz Nazareta dospela v Jeruzalem, glavno mesto Svete dežele. Zdaj jih čaka še pot sedmih

kilometrov proti jugu v srce Judovskih hribov, v Davidovo mesto Betlehem.

Decembrsko popoldne Marija in Jožef oba vsa spehana od dolge poti, stojita v čakalnici popisovanjskega urada, da prideta po mučnem odruvanju končno tudi na vrsto.

»Jožef, po poklicu tesar, bivajoč v Nazaretu in žena Miriam, oba potomca kralja Davida iz Betlehema.«

Utrujeni uradnik osupne, ošine z radovednim pogledom ta ubožžana člana kraljevske rodbine in se pritajeno nasmehe: »Kaj si vendar to ubogo ljudstvo domišlja!«

Ko sta plačala davek in stopila na ulico, sta šele opazila, da je mesto polno ljudi. V hotelu, oziroma kanu, ali karavanseraju, kjer je bilo veliko prenočišče za tujce in njih živino, sta zaprosila malce prostora, a odslovili so ju, ker je bilo že vse oddano. Pa Jožef in Marija, potomca osemnajstih kraljev, imata v Betlehemu nemalo sorodnikov. Skoro ves Betlehem jima je zdaleč v sorodu. Toda čim revnejši, tem manj si v sorodu! Potrkala sta na sorodna vrata, tu in tam, a ker so bili sprejeli že druge in ker sta bila siromašna, so ju odklanjali. Svetemu Janezu se je to tako hudo zdelo, da je sto let pozneje zapisal: »V svojo lastnino je prišel, a njegovi ga niso sprejeli.« Ko sam Sin božji prihaja na svet, nimajo ljudje zanj nikakega prostora. Blagor nam, če smo mu za božič pripravili prijetno bivališče v čistem, skesanem srcu!

Jožef in Marija sta se v stiski zatekla v samotno votlino, kjer so bili pastirji napravili zasilen hlev. Tu je prišel v božji noči na svet Jezus, Sin božji, Kralj vseh kraljev, Zveličar sveta. Devica Marija ga je povila v plenice, ki jih je bila prinesla s seboj. Položila bi ga bila rada v zibelko, a zibelka, ki so jo ljudje pustili in dovolili Sinu božjemu, so bile jasli, korito, kjer so se krmila živinčeta.

Pisatelj Papini pravi: »Jezus je bil rojen v hlevu. To se ni zgodilo slučajno! Kajti ali ni svet kakor ogromen hlev? Ali ne spreminjajo ljudje najboljših, najčistejših, najsvetejših reči po peklenski spačenosti v blato? Potem se zleknejo na grmade gnoja in pravijo, da se to imenuje: uživati življenja!«

Oskar Wilde pa je v neki drami položil zelo spodobnemu gospodu na jezik besede: »Mi vsi ležimo v blatu. Nekateri izmed nas pa gledajo kvišku.«

Jezus se je rodil v uboštvu, toda imel je Mater, imel je nežno ljubezen sv. Jožefa.

Ker je pozneje dejal, da je prišel evangelij oznanjat ubogim, zato je takoj po prihodu na svet poslal svoje angele, da so šli ubogim pastirjem oznaniti njegovo rojstvo.

Pastirjev je bilo takrat v okolici Betlehema vse polno. Živeli so neizrečeno prepro-

sto, nomadsko življenje, kakor nekdanj Abel in očaki; njih srce je bilo zelo malo navezano na zemeljske dobrine; svobodno in nepokvarjeno je bilo. Pastirji niso nič vedeli o rentah in ne o delnicah ne o borznih tečajih. Noč so si razdelili v štiri bedenja po tri ure, da so se posamezne skupine pastirjev vrstile in po tri ure stražile pri čredah.

Kar naenkrat vidijo polnočni stražarji čudo! Angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba Gospodova jih je obsvetila; vsi so se silno prestrašili. Toda angel jim je rekel: »Ne bojte se; zakaj, glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod.« (Lk 2, 10.) Toda mesto Davidovo je bilo veliko in prepolno ljudi! Treba je bilo dati pastirjem znamenje, po katerem bi mogli spoznati novorojenčka: »Našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno.« Betlehenskimi pastirjem so bile znane votline, kamor so se zatekale pred nevihto črede in kjer so iskali zavetja ubogih popotniki in brezposelni, ki niso imeli druge strehe. Torej: Dete, plenice in jasli. Kaj takega ponosni Judje niso pričakovali!

Toda angel, ki je to govoril, ni bil sam. »V hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: „Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji.“ (Lk 2, 14.) Bog in človek, ki sta bila sprta, sta danes pomirjena v njem, ki združuje božjo in človeško naravo. Zato angeli ponujajo mir vsem ljudem brez izjeme.

Pastirji se niso mogli načuditi, ko so poslušali nebeško pesem, polno čarobnega so-

glasja; radi bi jo poslušali na veke; toda glasovi so se oddaljili, ugasnili, angeli so se vrnili v nebo in grič se je zavil v molčanje. Veletok svetlobe je usahnil v nebeške globine in prikazale so se zvezde. A zvezde niso bile več tiste ko prej: ves svet se je spremenil, bil je, kakor pravi božična sveta knjiga, posvečen po preusmiljenem prihodu učlovečene Besede; svet je bil zdaj kakor potopljen v svetlobo božjo; človeštvo je počivalo na božjem srcu.

Pastirji so rekli: »Pojdimo torej v Betlehem in pogledajmo to, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod! In pohiteli so, prišli tja in našli Marijo, Jožefa in Dete, v jasli položeno.« (Lk 2, 17.) Po navadi orientalskih pastirjev so novorojenčku poklonili svoje pastirske darove. Ker jih je bila obsijala nebeška luč, se niso nič čudili tako nedostojni palači, nenavadnemu prestolu in neokretnima dvorjanoma oslu in volu. Govorili so z Marijo in Jožefom, nato pa so šli v Betlehem in ljudem povedali, kar so zvedeli o tem detetu. In vsi, ki so slišali, so se čudili temu, kar so jim povedali pastirji. Zavladao je navdušenje, vsaj v najožjem betlehenskem krogu. Mariji in Jožefu ni bilo treba ostati v hlevski votlini; v Betlehemu so jima ponudili gostoljubno stanovanje. Dete so položili v nežnejšo zibelko, kot je bila prva, in ko so prišli Modri, so ga našli v tej betlehenski hiši.

Tako se je v hlevu rodil Kristus Kralj v času, ko je cesar vsega sveta iz studa pred hinavskimi dvorjani resno mislil na to, da se odpove prestolu in pobežne kamorkoli, samo ne med ljudi.

Jos. Šimenc.

Ime Jezus

*Od vekomaj Bog je
zapisal ime,
ki čudežno črke
njegove žare,
svetlejšje kot sonca zlato,
čistejšje kot lune srebro.*

*Zapisati črke
nobene ne zna,
nobena nešteti
blestečih zvezd.
In bliska sijajnega žar
teh črk ne zapiše nikdar.*

*Le božje vklesale
prečiste roke
od vekomaj to so
presveto ime.
Vsak angel spoštljivo kleči
in s petjem ime to slavi.*

*Vpogiblje koleno
pred njim vsak zemljan,
in mora častiti
pekel ga plašan,
naj tudi z zobmi škripajoč
umika v pogube se noč.*

Fr. Neubauer.

Kako malo ponižnosti je dostikrat v ponižnosti! (Kaj drugega je — biti ponižen, kaj drugega — kazati se ponižnega!)

Kdor se ne zaveda božje pričujočnosti, postane živalski ali pa satanski. (Premagajo ga nenravne skušnjave ali pa napuh. — Opat Diokles.)

Kaj menite?

L. Ali res nič več ne veljajo ...

Predpust bo prišel v deželo in pričeli se bodo oglašati ženini in neveste. Rokavnikova Meta je tudi pripeljala svojega ženina in pričelo se je zvrstoma vpraševanje, kakor ga zahteva izpraševanjski zapisnik. In ta radovednež ima napisano tudi vprašanje, če sta ženin in nevesta v krščanskem nauku zadostno podkovana. Zadostno? Hm! Zadostno? Če bi človek vedel, kakšna mera je to: zadostno.

Zadostno? To se pravi, če sta vsaj tako malo, za silo doma v verskih resnicah. Seveda bi se mogel in skoraj moral ta izraz »zadostno« nekoliko na širše zgrabiti, če pomislimo, kako važna zadeva je to zlasti za ženine in neveste, ki bodo kmalu vzgojitelji otrok. Ne mislim pa zahtevati, da bi morala ženin in nevesta več krščanski nauk zajeti z veliko žlico in da bi morala biti toliko učena kakor domači župnik, če ne celo toliko kakor škof sam; torej da bi morala imeti vse znanje v malem prstu, v mezincu in bi jima ne bilo treba v Katekizem nikoli in nikdar več pogledati.

Nevesto je zadelo vprašanje, naj našteje desetero božjih zapovedi. In razvezala se je vez njenega jezika in kar gladko jih je naštela.

»Dovolite, gospod župnik,« je vpadel vmes ženin, tisti Oražmoč Miha, ki hodi že nad deset let v tovarno in velja že za delavca boljše vrste, pa se že z višjimi gospodi pogovarja in od njih marsikaj izve. »Dovolite še meni eno kratko vprašanje.«

»Nooo!«

»Tole se mi čudno zdí, da vprašujete deset božjih zapovedi.«

»Zakaj bi jih pa ne smel?«

»Naši gospodje v tovarni so mi povedali, da spadajo božje zapovedi že davno med staro šaro.«

»Mihal! Čudna je tvoja beseda. Če bi je ne slišal naravnost iz tvojih ust, bi skoro ne mogel verjeti...«

»Nič hudega nisem mislil. Povedal sem samo to, kar nam povedo drugi.«

»In ti jim seveda verjameš?«

»Učeni so.«

»Nič ne pravim, da bi ne bili; vem pa, da ne v vseh rečeh in morda najmanj v verskih zadevah. Ali njih znanje jim še ne daje te pravice, da bi smeli božje zapovedi kar na lepem odpraviti in jih zametovati.«

»Saj vidite, kako delajo: nekatero nedeljo nas silijo k delu.«

»Silijo? Slišal sem že, da vam nekatero nedeljo na prosto voljo in na izbero dajo, če

hočete delati ali ne. In da se delavstvo samo odloči za delo. Res je, taka ponudba vabljava in zapeljiva, ali kot katoliški ljudje bi morali vedeti, kakšna je naša nedeljska dolžnost.«

»Veste, imamo med seboj tudi take ljudi, ki hočejo celo ob nedeljah delati. Pa kako silijo! In kakšne zabavljice lete na nas, ki se upiramo nedeljskemu delu. Ne veste, koliko in kakšne moramo preslišati!«

»In vi? Bojite se jih in trepetate pred njimi.«

»Kakšni pa so! Ali si tako bogat, vpijejo na nas, da se zaslužka braniš?«

»In ti se jih seveda bojiš? In s tabo vse, kar katoliško misli in čuti. To je tista naša katoliška bojazljivost in plašljivost.«

»Nikar tako ne govorite. Ko bi vi vedeli, kakšni so, bi nas pomilovali.«

»Verjemi, da vas pomilujem.«

Dobro, da Miha ni čutil trna, ki ga je dušni pastir skril v svoje besede.

»Ampak resnica je, da smo katoličani vse premeški, preobčutljivi in prepopustljivi, kadar gre za obrambo naših verskih pravic in dolžnosti. Vse prepuščamo Bogu v nebesih.«

»Bo že Bog dal. — Bo že Bog kako pomagal. Naj bo, kakor Bog hoče!«

Takile in podobni zdihljaji dokazujejo, da katoličan vse zahteva samo od Boga, on sam bi pa še z mezincem ne smel ganiti, Ljubi moji! Saj je dobro in prav, da zaupamo v Boga, sami se pa vendar ne smemo preveč skrivati. In, da bi bili tako mehkočutni in občutljivi: vsaka beseda nas zbode in nam vzame pogum, vsak napad nas naredi bolj in bolj malodušne. Potem res ne more biti drugače, kakor da s katoličanom hoče vsak pometati, kakor se mu poljubi. Vse bolj bi se mi morali zavedati svojega števila in svoje moči.

Katoličani, kako dolgo še ...

Ali je pred vas že kdaj stopilo vprašanje, kako bi bilo pri nas, če bi kar čez noč nastopile razmere, kakršne so v Rusiji, v Mehiki ali v Španiji? In če bi nastopile, kaj ste si na to vprašanje odgovorili?

»Miha, ti torej meniš, da bi bile božje zapovedi pri mnogih kar ob veljavo?« je zastavil duhovnik po kratkem premolku.

»Seveda mislim. Kdo se jih pa še drži?«

»Zdaj mi pa to povej, Miha: ali potem voda ni več voda, če bo nekaterim ljudem v glavo padlo, da je voda vino?«

»Kako ste smešni! Kaj vam pade v glavo! Voda bo vedno voda, četudi ves svet začne trditi, da je voda vino.«

»Pa mi še povej, ali je hiša še hiša, če ljudje nočejo več v njej prebivati?«

»Kajpak, da bo še hiša.«

In volk bo še volk in bo mesaril kakor volk, četudi vsi učenjaki tega sveta sklenejo, da mora volk zanaprej postati konj in ne sme več trgati ovac, pač pa mora začeti pomagati kmetu pri obdelovanju polja?»

»No, no! Take pa že danes lomite, da niso za nikamor.«

»Ne lomim jih jaz, ampak ti in vsi tisti, ki ste v dno duše prepričani, da bodo božje zapovedi ob veljavo zato, ker se zdi, da so nekaterim ljudem napoti in odveč.«

»Če jih pa ljudje nič več ne izpolnjujejo!«

»To božjim zapovedim ne jemlje prav nič veljave, katero morajo imeti. — Kaj praviš, čemu je pa Bog dal ljudem svoje zapovedi, ali recimo navodila za življenje po naukih sv. vere, čemu?«

Ženin se je popraskal za ušesi.

»Boš pa morebiti ti vedela, nevesta?«

»Gospod, tega vprašanja pa ni v Katekizmu.«

»Saj to si prav zadela. Ni ga tam tega vprašanja, to je res. Pa ti mora zdrava pamet povedati, čemu so božje zapovedi na svetu.«

Tudi nevesta ne more dati pametnega odgovora.

Čudni so nekateri ljudje. Za drugimi znajo ponavljati vsako neumnost in bedastočo, mi-

sliti pa ne znajo še toliko ne, kalikor je za nohtom črnega. Ko bi ti in taki malo bolj sami znali misliti in premišljevati, bi bilo zanje bolj pametno kakor pa nasedati raznim sleparjem in dolgim jezikom, ki hočejo imeti povsod prvo besedo.

»Naj pa jaz vama malo pomagam! Tole je božjo dobroto nagnilo, da nam je dala svoje zapovedi: Red mora biti na svetu. Ne sme ravnati vsak po svoje. Redu naj pa pomore do veljave ljubezen. Bog je nas ljubil in hotel, da se tudi mi med seboj ljubimo. In temu redu je hotel dati Bog tudi svoj blagoslov. — Poglejta pa, kako je danes. Reda ni. Ni ga, ker je svet zavržel božje zapovedi. Svet toži, da je danes hudo in da preživljamo težke dni. Vse to je res. In še bo res, dokler se ne bo svet spametoval. Dokler se ne bo vrnil nazaj k Bogu in k njegovemu redoljubju. In to ne samo ti in tvoja nevesta in tvoj sosed in vsa vaša vas, ampak ves svet, vsi narodi in vsa ljudstva.

»Kdaj pa bo to?«

»Odgovor na to vprašanje je pa težak. Odgovore naj vsi narodi in vsa ljudstva. Odgovorili bodo pa takrat, kadar bodo vrgli od sebe malikovanje svojega lastnega n a p u h a . . . «

J. Langerholz.

Deviški Materi

*Deviška ti Mati,
skesan sem nocoj,
ko v jaslice legel
edinec je tvoj!*

*Pred Dete poklekni
in prosi tako,
kot mati le more
prosití gorkó.*

*Poljubi mu nežne
otroške roké,
pritisni jih k sebi
na svoje srce!*

*Povedi mu sládko,
naj mi odpusti,
da záme na slami
bodeči leži!*

Fr. Neubauer.

Svetovna moč

Mednarodna razstava katol. tiska v Rimu je zaprta. Ta izredna prireditve je dokaz moči, edinosti in živega apostolstva, dokaz kulturnega ustvariteljstva v katoliški Cerkvi. Na razstavi je okrog 50 narodov iz približno toliko držav razvrstilo cele kupe vsakovrstnih verskih, cerkvenih, krščanski omiki in napredku služečih listov in časopisov, ki nosijo preko širne zemeljske oble zastavo krščanstva. Iz številnih in podatkov poleg razloženega tiska je tudi razvidno, kako je n. pr. razvito dnevn-

no katoliško časopisje po posameznih deželah, — saj to danes odtehta vse drugo. Znano je, da sta v tem oziru na prvem mestu Belgija in Holandija.

Ob priliki vatikanske svetovne razstave dobrega tiska pa moramo z žalostjo in ponovno ugotoviti, da katoličani s svojim dnevnim časopisjem še vedno zaostajamo za raznimi brezbarvnimi, liberalnimi, marksističnimi dnevniki, ki v ogromnih nakladah preplavljajo svet in širijo med mlade in stare zdravo

in nezdravo, dostikrat pa strupeno duševno hrano. V tem proticerkvenem časopisju vlada dostikrat Babilon, nepoučenost v verskih stvareh, povečini pa kapitalistični nazor. Cerkví protivno časopisje je kakor krilata spaka, ki se ne spenja k soncu, marveč plahuta s pisanimi perutnicami okrog sebe in ubija svoj lastni zarod. V takem nekrščanskem tisku dobiva prostora vsakdo, ki je sprt z vero ali pozna cerkev komaj od zunaj; zato so tam zastopane vse struje, ki niso s Cerkvijo. S pukom in s publicami o domoljubju se meša tam pornografija (umazanija, nenravnostno opisovanje), se razglašajo in priporočajo pod firmo trgovske reklame take reči, ki služijo zgolj grehu, pohujšanju, zvodništvu. Današnji svobodomiselni tisk je grobokop nravnosti, je spreten agent za surovo, materialno lakomnost.

Teža in takih stvari na vatikanski razstavi katoliškega tiska ni bilo. Tam ni bilo razgaljenih slik, ne potvorjenih Kristusovih nauk, ne umazanih prizorov, ne razuzdanih

romanov, ne spisov, ki bi vzbujali slo, ali se rogali kreposti in smešili lepe običaje.

Cerkev se je tudi na polju tiska vsekar pokazala, da je dobrotnica človeštva.

Opozorili smo še enkrat na to svetovno razstavo, da se ponovno spomnimo svojih obveznosti do dobrega, katoliškega časopisja in tiska in da ga po svoji moči in zmožnosti podpiramo z naročanjem, branjem, širjenjem in tudi dopisovanjem.

Če smo naglasili važnost in potrebo dnevnega katoliškega časopisja, nîkakor ne podcenjujemo dobrih, krščanskih tednikov in mesečnikov, ki imajo namen, da predvsem širijo versko-nravno izobrazbo, utrjujejo krepostno življenje, vzgajajo krščansko značajnost, blažijo srca ter pomagajo širiti in krepiti kraljestvo Kristusovo na zemlji. Ne maramo grešiti proti skromnosti, če trdimo, da vse te plemenite cilje krepko podpira tudi naš list »Bogoljub«, ki naj ostane prijatelj vseh slovenskih krščanskih družin.

A. Č.

Božični spev

*Brezmadežna cvetica,
izvoljena Devica
nocoj je razgrnila
skrivnosti božje cvet:
Nam Dete je rodila,
ga v jasli položila,
Ljubezen privabila
je z njim na grešni svet*

*Marija, roža večna,
odeva Dete srečna
v brezmadežno ljubezen
deviškega srca.
Premilo božje Dete
slavijo pesmi svete,
pastirji v hlev hitijo
iskat Zveličarja.*

*Vsi k jaslicam hitimo,
Devico zahvalimo,
ki za nebeško Dete
živi, skrbi, trpi...
Zveličarja molimo
in njemu podarimo
življenja pota temna,
vse križe in skrbi!*

Gregor Mali.

Kaj je lepega na Poljskem?

Kongres Kristusa-Kralja v Poznanju.

Čenstohova! Jasna gora! Tam smo se zadnjič mudili in si jo ogledovali. Kdor je tisto bral, je moral reči: Glej, glej, koliko je še lepega po svetu; Čenstohova — taka velikanška božja pot! Taka ogromna poslopja! Taka krasna svetišča! Taka globoka pobožnost! Pa nismo o vsem tem pri nas še skoro nič vedeli. Komaj kdaj smo slišali ime Čenstohova, ali pa

še ne! No, hvalo Bogu, da je vendar še toliko vere in pobožnosti! Da Bog še ni tako pozabljen in zapuščen od svojih stvari. Hvalo Bogu! Tudi ljubljen je in češčen. In božja Matil! Da ima toliko častilcev in tako gorečih! In to med vsemi katoliškimi narodi. Povsod krasne Marijine božji poti. Povsod velike množice ljudstva, ki se zgrinjajo okoli Marijinih podob

in se s silnim zaupanjem ozirajo vanjo. Po vseh božjih potih tako živa vera, tako trdno zaupanje, tako velika gorečnost! To je pa res še lepo in veselo — sredi teh žalostnih časov!

Na Poljskem pa še prav posebno. Take pobožnosti, da bi se ljudje pri molitvi kar na tla vrgli, ne boste kmalu kje našli. Censtohova pa je srce Poljske. To ime je vsakemu vernemu Poljaku sveto. Čenstohovska Mati božja je veselje, ponos in upanje Poljske.

Po Mariji — k Jezusu! To je geslo vseh dobrih kristjanov, vseh častilcev Marijinih. Marija ni velika sama po sebi in ne sama zase; velika je samo zaradi svojega Sina in vse samó nanj obrača; vse, ki se k njej zatekajo, k njemu vodi. Da bi njega vsi spoznali, njega častili in ljubili. Da bi on kraljeval v vseh srcih in po vsi zemlji.

To, kar je najsrčnejša želja Marijina, mora biti pa tudi želja vseh pravih kristjanov. In da bi se to zgodilo in pospešilo, da bi Kristus bolj in bolj zakraljeval po svetu, zato smo imeli v Poznanju kongres Kristusa-Kralja.

Ali je tak kongres potreben? O, pa kako! Saj napravljajo brezbožneži kongrese, kako bi Kristusu kraljestvo iz rok iztrgali, mu ga uničili. Ali vam je treba to razlagati, dokazovati?! Saj o tem le preveč veste. Saj berete že leta in leta, teden za tednom, kaj se v tem oziru po svetu godi. O, kam smo res prišli! . . . To je bilo sicer zmirom navada, da so ljudje tožili nad slabimi časi, hvalili pa prejšnje čase. Toda kaj takega, kar se godi v naših dneh, tako rekoč pred našimi očmi, kaj takega pa na svetu res še ni bilo. Greha in krivih ver zmirom dosti. Posameznih nevernikov že tudi. Da bi pa ljudje tako na debelo Boga tajili — ne le tajili, ampak sovražili — ne, kaj takega pa naša zemlja še ni gledala. Na debelo, pravim. Dvakrat, trikrat, stokrat na debelo! Na široko in globoko in skoraj po vsem svetu. Novo vero oznanjujejo novi preroki po vseh deželah. Vera, da Boga nič treba ni, da človek lahko brez njega izhaja, da je sam svoj gospod, nikomur podložen, nikomur odgovoren: sam svoj bog. Pa niti malo ne vprašajo ne, odkod pa človek, odkod pa zemlja, kje se je pa vzela! In odkod in čemu vse to neizmerno svetovje, vsi ti bilijoni zvez, ki so večji kot sonce. Kje se je vse to vzelo in čemu prav za prav je. Nič ne vprašujejo po vsem tem, niti ne dokazujejo, da Boga — ni, ker tega bi jim ne bilo mogoče dokazati. Zato si s tem glav ne belijo, ampak kratkomalo trdijo: Treba ga ni! Tako se lažje, bolj prosto živi. Nič ne dokazujejo, ampak kar kratko ukazujejo. Ne smete verovati! V Rusiji že malim nedolžnim otrokom tako ukazujejo po šolah. Kdor pa še veruje v Boga, ga preganjajo. Če pa Boga ni treba, tudi Kristusa ni treba, ki je Sin božji in

pravi Bog. Če je živel ali ne, in če se je izkazal, da je Bog ali ne, tega spet ne preiskujemo. Kratkomalo: Treba ga ni! Ne maramo ga! Proč z njim! Na križ! Judežu Iškarijotu, njegovemu učencu-izdajalcu, so pač postavili spomenik; njemu samemu, Kristusu, pa spomenike in cerkve podirajo, zažigajo, s krampom razbijajo.

O, ti človek ti, kam si se izgubil! Ti kratka pamet človeška, kam si zablodila! Ti črviček zemlje, kaj si drzneš! Česa si upaš lotiti se! Vojsko napovedati Bogu-Stvarniku! Da ga boš s prestola vrgel, pomandral, uničil!! Grozno, grozno!!

In mi verniki, mi kristjani vse to tako mirno gledamo! Zdi se nam sicer malo čudno, nenavadno, hudobno. Toda to pa našega spanja nič ne moti. Živimo mirno po stari navadi dalje, kakor bi bilo na svetu vse še dosti v redu, nič posebnega. O, kako smo zaspani! . . . Ali tega še ne veste? Saj nam je Jezus sam povedal: Ko so ljudje spali, je prišel hudoben človek in nasejal ljuljke. Lahko mu je sejati, če pa ljudje spé! Pomislite tole: Leta 1898 — torej šele pred 40 leti — je bil v Minsku na Ruskem prvi kongres komunistov. Prišlo je skupaj 7 ljudi. Danes pa vlada komunizem po celi Rusiji, Mehiki; deloma Španiji in Kitajski; torej gospoduje nad 250 milijoni ljudi. Svoje pristaše ima pa po vseh deželah sveta — in ne malo. In s kako gorečnostjo, neutrudljivostjo, požrtvovalnostjo širijo vedno dalje in dalje svoje pogubne nauke, napovedujejo vojsko Bogu, križajo Kristusa! . . .

Povsod — tudi pri nas! Kaj nismo brali, na koliko krajih so podrlji, podžagali ali podminirali evharistični križ? Verni ljudje so ga postavili povsod nazaj — z veliko slovesnostjo. To je gotovo lepo in hvalevredno.

Splošno smo pa kristjani pri tem rvanju in divjanju brezbožnikov premirni. Slabi vojščaki Kristusovi smo, da nam kri ne zavrè, ko vidimo, kaj počnejo z njim, da ne planemo pokonci in ne branimo njegove časti.

Neki ljudje so se pa le znašli, ki so rekli: Slišite — ali bomo to mirno gledali?! Storimo no kaj, da se potegnemo za Boga! In da nekaj vere na zemlji še ohranimo. Vsaj zberimo se in se posvetujemo, kaj nam je storiti! Tako so nastali kongresi Kristusa-Kralja.

Evharistične kongrese poznamo. Saj še živimo v lepih spominih na ljubljanski kongres pred dvema in pol letom. Ti kongresi so se tudi z malim začeli na Francoskem. Šele čez več let so prestopili francosko mejo, se začeli obhajati tudi po drugih deželah, in se pri tem vedno krasnejše razvijali. Zdaj pa se dežele med seboj kosajo, kje bodo imeli lepšega. Saj je prav tako. Evharistični kongresi imajo slu-

žiti živemu Bogu, skriteму v presveti Evhari-
stiji, v mali hostiji, v belem kruhku. Skriv-
nost, ki je nikoli ne moremo popolnoma razu-
meti, nikoli dosti častiti!

Kongresi Kristusa-Kralja pa — kaj ho-
čejo? Kakšen namen imajo? Saj ime pové. Da
bi Kristus kraljeval! Kraljeval po vsem svetu,
po vseh deželah, po vseh družinah, v vseh
srcih. Z drugo besedo: Da bi vera živela in
cvetela na svetu, da bi ljudje po veri živeli
in prišli enkrat v kraljestvo božje — na onem
svetu.

Kakor vidite, je namen teh kongresov
zelo visok in širok. Ta namen obsega silno

veliko. Višjega in lepšega, kakor hočejo ti
kongresi, si človek ne more želeti. Če bi Kri-
stus povsod kraljeval, bi bilo pa vse dobro.

Ti kongresi so se pričeli v Nemčiji. In
sicer so bili dozdej štirje. Vršili so se kakor
prvi evharistični, v manjšem obsegu tako, da
pri nas nismo veliko vedeli o njih, dasiravno
smo se nekateri udeležili vseh štirih. — Le-
tošnji kongres je bil peti te vrste. In ta je bil
že velik, mednaroden. Zanj je bila izbrana de-
žela Poljska, in sicer mesto Poznanj, kjer sto-
luje kardinal Hlond, ki ga poznamo pri nas
od našega evharističnega kongresa, kot za-
stopnika papeževega.

(Dalje.)

J. Kalan.

Moj prijatelj

Če se zatopim v svoj Dnevnik, hite spo-
mini, kakor bele ovčke, veselo poskakujoče po
sončni planini, in spet bežeče in skrivajoče se
pred grozečo streljo nebeškega srda. Kadar pa
pogledam »Bogoljuba« v znano plemenito lice,
se zveselim smehljaja dobrega zvestega pri-
jatelja.

Kdo bi ne bil vesel takega blažega, od-
kritega prijatelja!

Že kot otrok sem se seznanil z njim. Kad-
dar je priromal v hišo, vselej sem se ga zve-
selil in odrinil od sebe pravljíčne stvore in
prikazni neznanih svetov ter segel po njem.
Postala sva prijatelja,

Skupaj sva rastle ali bolje, rastle sem in
se razvijal pod njegovim blažodejnim vplivom.
Po očetovsko me je svaril pred nevarnostjo, in
dobrohotno kot prijatelj grajal moje napake,
še preden sem se jih sam zavedel.

»Bogoljub!« Verem spremljevalec v živ-
ljenju, zvest v trpljenju. Da, še celo v tistih
temnih trenutkih, ko se zazdim tuj vsemu sve-
tu, še tedaj mi je on najboljši. Vztrajno je ob
meni, kakor varuh na razdrapani poti življenja.
In takrat — v svetovni vojni — je priromal za
mano celo na — fronto.

*

Vojna! — Moj bojni drug je dobil zdoma
zaboječek jestvin. Kadar je priromala — dasi
redko — taka pošiljatev s klobasami, pecivom
in cigaretami tudi v naše postojanke, smo vse
bratovsko razdelili. Ko je zaloga pošla, smo
spet bratovsko glad trpeli.

Tovariš je razdelil vsem enako. Nato je
pa jel zbirati zmaščeni časniški papir. Na dnu
pa je bil »Bogoljub!« Presenečen ga je visoko
dvignil. »Bogoljub!« je zavreščalo na levi in
desni. Obkolili smo tovariša in tiščali vanj, naj
ga pokaže. Nestrpni kakor otroci smo ga ho-
teli vsi hkrati imeti. »Pustite, naj ga najprvo
sam preberem!«, se je otepal in tiščal list k

sebi. Toda mi — kakor razbojniki, vajeni mo-
ritve in uničevanja — smo navalili nanj in raz-
delili tudi »Bogoljuba« po bratovsko.

Jaz, ki sem se najbolj pulil zanj, sem dobil
najmanjši del. Majhen košček papirja s kratko
vsebino: »M o l i m o z a n a š e v o j a k e . . . !«

Globoko v srcu se je nekaj zganilo — do
solz zganilo.

Stojim na straži. Na enem koncu gori vas,
kolikor pač more goreti po hudem nalivu. Čast-
nik daje povelja. Reševalni oddelek odhaja. Iz
lesene kočee, ne daleč od mene, je švignil plam-
en. Ob oknu se prikaže starka, kakor mrlič.
Proseče dvigne koščene roke. Podboje že ližejo
ognjeni jeziki. Hip pozneje je videti samo še
krvavo rdeči zubelj.

Ogenj se širi. Na mostu se gnatejo begun-
ci, za njimi vojaki. Naval zlomi trhlo mostno
ograjo. Silen krik izpod mostu. Oče se bori z
valovi, obupno grabi okrog sebe. Voda mu
odnaša otroke. Še nekaj trenutkov — in valovi
se igrajo z mrtvimi trupli.

Iz gneče onkraj mostu se izvije mlada že-
na. Mati je. V splošni zmedi je izgubila svoje
dete. Hoče nazaj. Vojaki ne puste. Kliče, pro-
si, vije roke. Zaman. Omedlela se zgrudi.

Bitka. Poleg mene se zvija tovariš z raz-
trganim drobnojem. V silovitih mukah vpije,
naj ga rešim strašnega mučeništva. Oglušeni
vpitja, stokanja in smrtnih vzdihov, gazim med
razmesarjenimi trupli; vonj sveže krvi udarja
vame . . . To je samo del onega, kar sem doži-
vel, saj je šlo pol svetovne vojne mimo mene.

In sredi muk, ko sem sam strl in uničen
zdvajal nad vrednostjo življenja in si zaželel,
da bi ne bil rojen, je stopil predme »Bogoljub«
s prijateljsko toplim sočutjem. Prav tedaj, ko
ni bilo ne ene misli od nikjer in nikogar, da bi
me razveselila, sem bral v »Bogoljuba«, da so
tam doma še čuteča srca, ki molijo zame.

J. K.—n.

Pozabljen molitvenik

V neki zakristiji Slovenije je pozabil med svetovno vojno najbrž kak nemški vojak molitvenik. Deset let nato sem se naselil tam kot duhovni pastir. V tej duhovniji je živela že priletna vdova v skromnih razmerah. Bila je izobrazena žena, imela za seboj boljše čase in govorila najrajši po nemško; drugače se je pa glasilo v okolici, da ne pozna cerkve od znotraj že dolgo let.

Kmalu se mi je ponudila priložnost, da sem jo slučajno spoznal v vzorni krščanski družini tistega kraja. Prihajala je večkrat tja, kjer je bila gospodinja M., domača hčerka, z njo zelo prijazna. Družina je namreč izgubila prezgodaj dobro mater, pa je imela zato z vdovo več sočutja.

Kot novodošli duhovnik sem obiskal to hišo in našel tam omenjeno gospo. Ko sem se predstavil, je imela vdova prvi sedež pri mizi, pa ga je hotela odstopiti meni, kar sem pa odklonil z opazko, da je to njeno mesto. Ta malenkost je vplivala na njo, da je začela prihajati k nedeljski službi božji, kar je vzbudilo v tem versko mlačnem kraju nemalo pozornost.

Pozneje sem izvedel njene življenjske razmere ter uvidel, kako je ta nesrečna žena zašla v levičarsko duhovno strujo tega sveta. Imel sem pa upanje na rešitev, ker je prihajala v dobro hišo. Priporočal sem jo najprej presv. Srcu Jezusovemu; z družinsko gospodinjo M. sem se pa dogovoril, naj previdno vpliva na njo, kar je ta tudi izborno izvajala. Čez nekaj časa sta me prišli obe obiskat. To sem imel za dobro znamenje. Po preteku enega mesca je prosila vdova po svojem vidnem angelu M., naj ji priskrbim po možnosti kak nemški molitvenik. V svoji knjižnici nisem imel nič primernega — in takrat sem se spomnil na molitveno knjižico v zakristiji. Pregledal sem jo in uvidel, da je kar najboljša za prosilko. Bil je to tako zvani Kanizličev (bl. Peter Canisius) molitvenik. S to knjižico sem poslal vdovi še en del misijon-skih govorov slovečega dunajskega apostola p. Abela. (Glej sliko str. 14.)

Sprejela je vse hvaležno. Čez nekaj časa je omenila posredovalki M.: »Prebrala sem vse govore. Kakor da bi bil gospod vedel, da tudi jaz že nisem trideset let prejemale sv. zakramentov.« P. Abel omenja namreč v svojih govorih tudi primer, podoben naši izgubljeni ovci, ki se vrača k svojemu dobremu Pastirju.

Minila je zima in bližala se je Velika noč. Že proti koncu velikonočnega časa mi je sporočila M., da bo prišla gospa v kratkem k spovedi. To mi je bilo veselo zadoščenje. Pričakoval sem jo, pa je ni bilo!

»Lažnivec od začetka sveta, si je hotel še pridržati svojo dolgoletno žrtev; M. pa mi je povedala, da se je njena »katehumena« kar na nagloma preselila v dve uri oddaljeno župnijo. Žal mi je bilo, da se ni posrečil zaželeni duhovni ribolov; zaupal pa sem v predobrega nebeškega Pastirja in zaprosil M., da ostane v zvezi z njo in da naj jo — če mogoče — kdaj obiše. M. je kot dobra misijonarka prošnji ustregla.

Razmere so zahtevale mojo preselitev in nisem imel več priložnosti zanimati se poblize za izgubljeno ovco.

Minilo je od takrat skoraj šest let. To jesen pa sem izvedel, da je vdova umrla — previdena s sv. zakramenti za umirajoče.

Molitvenik bl. Petra Kanizija jo je podučil in opozoril na zanemarjene verske dolžnosti. P. Abel pa ji je z jednatimi govori izprašal

„In beseda je meso postala...“ (Jan 1, 14.)

vest, da je našla končno mir, kakršnega ji svet ni mogel dati.

To je povest pozabljenega molitvenika, čigar prvotni lastnik ga je morda večkrat pogrešal. Bog pa ga je namenil drugi, brez dvoma bolj potrebni osebi.

Ta zgled je pa obenem drobec v zidavi naše Katoliške akcije, ki kaže, kako more vsakdo apostolsko delovati in se izkazati kot delaven član KA., za kar so poklicani osobito kongreganisti in kongreganistinke.

J. G.

Skrivnostni klobuk

Neapeljska novela. Nemški napisal Hermann Frenken. — Prevedel in priredil Janko Moder.

Baron Kornelij Svetokriški, potomec prastare neapeljske rodovine, je bil v odlični družbi izredno priljubljen. Že večkrat se je izkazal plemiča v najboljšem pomenu besede in tudi brazgotino, ki jo je imel na svojem čelu,

je odnesel s polja časti. Lepo oblečen, duhovit, radodaren in viteški, kot je bil, je imel vse lastnosti pravega velikega gospoda.

To sijajno življenje pa naj bi se mu zdaj podrla zaradi pogubne

zalo kvišku zasukanimi brčicami, s svojo zarjavelo barvo obraza, s svojim od razbrzdanosti in skrivnih skrbi spačenim obličjem — ta baron Svetokriški je trepetal pred trenutkom, ki naj bi njegov polom razodel vsemu svetu.

In na ta trenotek mu ni bilo treba dolgo čakati.

Nekega dne je dobil od predsednika človekoljubne družbe sporočilo, da bo nadzorni svetnik predložil njegovo zadevo sodišču, če ne bo pred pretekom enega mesca vrnil vsote dvajset tisoč lir, ki so mu jih kot upravniku družbe zaupali.

Baron je razumel velikost nevarnosti. To pot je bilo treba od nekod dobiti denar ali pa... Ni hotel misli izpeljati do konca. Zaradi teh umazanih dvajset tisoč lir naj bi se

njegova čast umazala in se vsa stavba njegovega sijajnega življenja podrla! Tej nevarnosti je moral na vsak način pogledati v obraz. Danes je ponedeljek in do pogubnega plačilnega dne je bilo še štirinajst dni. Iznajdljivemu človeku bi se v tem roku pač lahko posrečilo, najti sredstva in pota, da bi ušel in se izognil ječi.

Toda, katera bi bila ta sredstva in pota? Beg? Toda kam in kako? — Posojilo? Toda pri kom? Edini, na katerega se je v zadnjem času še lahko obračal v denarnih zadregah za pomoč, je bila njegova nevesta Lenora, ki je zaman čakala izpolnitve baronovih svetih obljub glede poroke in zakona. V trdnem prepričanju o resničnosti in verodostojnosti njegovih besed mu je v vsaki denarni stiski brez pomisleka priskočila na pomoč in

mu ob taki priložnosti ponovno priklicala v spomin vse svoje trpljenje in njegovo obupno nepoboljšljivost. Baron bi že zaradi njenih solzá in očitkov več ne hotel prositi pri nji za pomoč. Dobro pa je tudi vedel, da bo njegova igralska strast tudi Lenoro, hčerko-edin-

Santo Bambino
(božje Dete)
in cerkev
„Ara coeli“
v Rimu, kjer

imajo vsako leto (28. XII.) mali otroci ljubke nagovore

strasti. Igralska razvada je bila, ki je barona pehnila pod breme neznanskih dolgov. Njegov del dediščine je bil že popolnoma izrabljen, njegov zaup pri sorodnikih, prijateljih in posojevalcih denarja izčrpan. Ta plemič s svojimi petinštiridesetimi leti, s svojimi

ko bogatega plemiča spravila na beraško palico, če ne bo začel drugače živeti. Tudi ni bilo neznano, da si je nevesta že marsikatero vsoto, ki jo je v svoji brezobzirni nenasitnosti zahteval od nje, izposodila na račun stanovanjske hiše, ki jo je imela v Milanu. — Prestajalo mu je torej samo še, da poskusi svojo srečo v igri. In če izgubi? — Baron se je strel pred to nepričakovano mislijo.

Gotovo, to vsoto bi pač lahko preskrbel, če bi prodal svojo graščino, ležečo kakih pet kilometrov od Neaplja. Ta izhod iz stiske pa je bil seveda komaj manj poguben kot zlo samo. Prodati svojo vilo, to bi se reklo, dokončno zapečatiti svoj polom. Če je še kaj veljal v družabnem življenju in če so mu še kaj malega zaupali, se je moral za to zahvaliti sijaju, ki mu ga je še zmeraj dajalo tisto preplepo družinsko posestvo, priča njegove stare plemiške rodovine.

Toda nahajal se je v skrajni sili. Odlašati ne kaže več. Ne bo šlo drugače: moral bo prodati vilo, moral bo iskati in najti kupca zanjo in sicer takoj.

Baron je bil mož hitrih sklepov. Ta igralec je znal, če je bila sila, spretno premešati svoje karte. Že precejkrat je dobil kupno ponudbo za svoje posestvo na deželi od nekega duhovnika, ki so ga nazivali: Ciril. Doslej je to ponudbo zmeraj odbil. To pot pa bo moral rad ali nerad ugrizniti v kislo jabolko.

»Dobro,« je dejal, »poiskal bom torej tega gospoda Cirila!«

Gospod Ciril! Kdo ni poznal v uličnem vrvežu delavske četrti častitega gospoda Pandina, ki so ga klicali kar s krstnim imenom »gospod Ciril«! Nobenega zelenjadarja, nobene kramariče in nobene ribiške žene ni bilo tam, ki bi ne vedela pokazati zanemarjenega poslopja, kjer je v preprosti podstrešni izbi stanoval gospod Ciril.

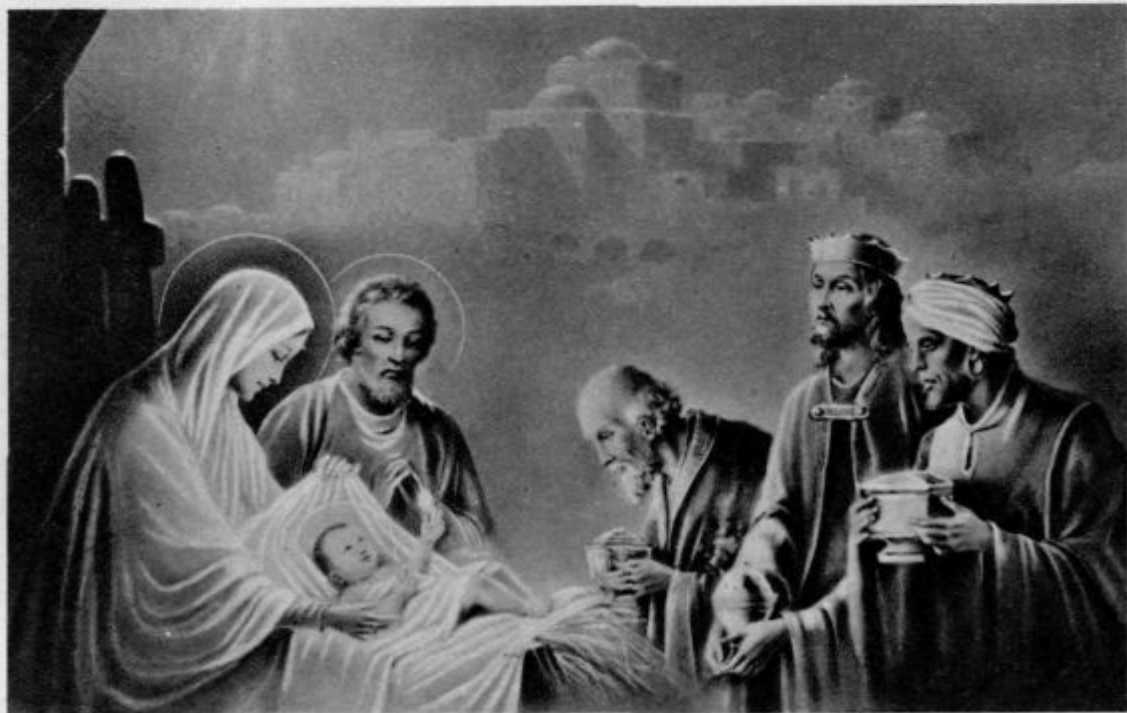
Če bi ga videl iti po cesti, bi se ti zdel od sile ubog: venomer je bil pokrit z istim, nenavadno velikim klobukom, oblečen v zaprašeno obleko in povrh ogrnjen v plašč, ki je bil prav do živega odrsan in ki že ni imel več prvotne barve. In kljub vsemu temu je užival ta starček priljubljenost brez primere; ni ga bilo, ki bi ne izgovoril njegovega imena z nekim spoštljivim strahom.

V Neaplju, kjer je preprosto ljudstvo strastno navezano na srečkanje, in kjer je vsak igralec praznoveren, je bila dognana stvar, da pozna gospod Ciril številke, ki bodo srečne. To se pravi, pripisovali so mu dar, da zna s pomočjo nekih računskih pravil preračunati številke, ki bodo zadele. Toda le sila redkokdaj, tako so pravili, je uvedel kakega posebno izbranega v svojo skrivnost.

* * *

K temu staremu duhovniku je torej odšel baron Kornelij. Komaj je tiho zaprl vrata za seboj, je že začel z zaupnim glasom:

»Prosim, ne prestrašite se, prečastiti gospod! Srečna zvezda me je privedla k vam.

„In odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire“. (Mt 2, 11.)

Pri Marijinem studencu v Nazaretu

Gračino, ki vam je bil nje nakup že tolikokrat odbit, vam je prišel danes baron Svetokriški prostovoljno ponujat.«

Komaj je gospod Ciril slišal te besede, je že povabil svojega obiskovalca, naj sede na enega od gugajočih se pletenih stolov; sam pa je hitro šel k vratom, jih trdno zapahnil, potem pa sedel za mizo, ki je bila preobložena s papirji in starimi knjigami.

»Saj menda že poznate vilo?«

»Seveda, seveda. Vendar bi jo pa rad prej še malo temeljiteje pregledal. Kot kupno ceno vam ponudim šestdeset tisoč lir, visokost.«

»Kako, ali prav slišim, gospod Ciril? Prvotno je bila graščina cenjena na sto tisoč, pozneje na osemdeset tisoč, in zdaj mi ponujate samo še šestdeset tisoč lir zanjo? Tega ne morete resno misliti. Zakaj bi se tudi tako pogajali, ko vendar niste v zadregi za denar; saj pravijo, da dobite pri stavi v loterijo, kolikor le hočete! Če poznate številke, ki bodo zadele, vam bo lahko ustreči moji ponudbi.«

Gospod Ciril dvigne glavo.

»Kako morete, gospod baron, kot izobraženec ponavljati take pravljice? Res je, da sem nekoč v nevarnosti na življenje in smrt pustil izvleči iz sebe na slepo srečo nekaj številčk. In sreča je hotela, da so prav tiste številke zadele. Toda ponavljam vam, da je golo naključje tako nanese. Od tega žalostnega dne pa nimam ne počitka ne miru. Ljudje oblegajo moja vrata, me ustavljajo na cesti, mi padajo k nogam na kolena. Moram jim pripovedovati številke tjavendan, kar tiste, ki jih imam prav tedaj v glavi. Če bi tega ne storil, če bi ne ustregel, mi grozijo, da me bodo oropali, s silo napadli. Kaj ni to hudo, neznošno? Zato sem se pa končno odločil, da zapustim Neapelj. In prav nakup vaše

vile bi mi nudil to priložnost. Sicer pa vam je gotovo znano, da jaz ne kupujem zase in ne na svoj račun in ne za svoj denar. Samo po naročilu neke verske družbe ravnam, ki hoče prav tam ustanoviti sirotišnico, in bi tudi meni tam privoščila na moja stara leta majhen prostorček. Tja bi se umaknil in upam, da bi mogel tam v miru dokončati svoje stare dni.«

Še dolgo sta barantala. Končno sta se zedinila na kupno ceno sedemdeset tisoč lir. Trideset tisoč lir je bilo treba koj plačati. Gospod Ciril naj bi denar osebno prinesel in tudi prevzel pobotnico vpričo notarja, ki naj bi sestavil kupno pogodbo. Poprej pa naj bi o prodaji iz raznovrstnih razlogov nič ne silili v javnost.

»Pričakoval vas bom v svoji vili,« je končal baron. »In skrbite za to, da ne bo nihče ničesar izvedel o vaši odsotnosti. Ljudje bi vas sicer resnično zasledovali prav v vaše prihodnje zavetišče, da bi tudi še za naprej od vas dobivali številke, ki naj nanje stavijo.«

Betlehemska okolica

»Sam sem že mislil na to in se bom tudi skušal radovednežem izogniti.«

»In potem na noben način ne pozabite prinesiti denarja s seboj; kajti odkrito rečeno, zelo nujno ga potrebujem. Na svidenje torej v četrtek, prečastiti.«

In baron je odšel s pogumno vzravnanim telesom, saj je našel izhod iz denarne zadrege.

Gospod Ciril je resnično kupoval hišo za neko versko družbo, ki ga je naprosila, naj preskrbi zemljišče — in splotje za sirotišnico. In prav vila Svetokriškega se mu je zdela čudovito pripravna za ta namen. Toda te zadeve iz previdnosti še ne kaže obešati na veliki zvon. Naj bi vse naprej še ostalo prikrito ljudem in javnosti. (Dalje.)

Božič v Ameriki

(Cele vagone božičnih smrekic peljejo v New-York)

Radost svete noči

*Tiho, mirno me objema
z radostjo božična noč;
duša Jezusa sprejema,
ki prihaja nam v pomoč.
V hlevcu bornem najsvetejša
se skrivnost nocoj godi:
Mati sveta, najčistejša
Stvarnika v rokah drži.*

*Da pogube bi nas rešil
Jezus človek je postal;
dušam hrepenenje vtešil,
nam se ves je daroval.
V jaslicah odpiraš svoje,
Dete božje, nam srce,
tam je vir ljubezni tvoje,
tja vse naše vro želje.*

Gregor Mali.

Slavnostna služba božja med kongresom braziljanskih Mar. družb v Rio de Janeiro
(1. — 3. maja 1937.) 7000 kongreganistov je pristopilo k sv. obhajilu

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Sv. oče Pij XI. se je konec oktobra z avtovozilom vrnil iz Kastela Gandolfo v Rim. Na trgu sv. Petra se je zbrala velikanska množica, ki ga je presrečno pozdravila. To priliko so porabili tudi arhitekti, da so papežu razložili načrt, po katerem preurejajo veliko cesto med Vatikanom in angelskim gradom, tako da bo sedaj odprt razgled od angelskega mostu naravnost proti cerkvi sv. Petra.

V prvi avdienci po vrnitvi iz Kastela Gandolfo v Vatikan je sprejel sv. oče skupino 3000 novoporočenih ženinov in nevest. — Dne 3. novembra se je pa peljal v Lateran, kjer je blagoslovil novo semeniško poslopje. Velike množice vernikov so ga presrečno pozdravile.

Kardinalski zbor ima z novimi petimi člani tega papeževega svetovništva sedaj 69 cer-

kvenih dostojanstvenikov; med njimi je 39 Italijanov. Med novimi kardinali, ki jih je sveti oče imenoval v tajnem konzistoriju dne 13. decembra, je tudi belgrajski nuncij nadškof **Hermenegild Pellegrinetti**, ki je bil že svoj čas sotrudnik svetega očeta, ko je bil še nuncij v Varšavi. Novi kardinali so še: **Artur Hinsley**, nadškof westminstrski, **Adeodat Janez Piazza**, patriarh v Benetkah; **Peter Gerlier**, nadškof v Lyonu, poprej škof v Lurdu; **Jožef Pizzardo**, vatikanski državni podtajnik.

100.000 mož. Konec septembra 1937 je bilo narodno romanje Poljakov k Mariji v Čenstohovi na Jasni gori. (Glej sliko v zadnjem »Bogoljubu«.) Do sto tisoč mož se je zbralo. Pred Marijino podobo so se zavezali, da se bodo prizadevali za popolno krščansko življenje, da se bodo potegovali za krščanska načela, se trudili za blagor bližnjega in se porokovali predpisom svete Cerkve.

Katoliški Kolumbovi vitezi — za vero in pravico. V mestu San Antonio (Teksas — USA) se je zbralo 3000 katoliških Kolumbovih vitezov, ki so v imenu 500.000 svojih tovarišev obnovili sklep, da se bodo z vsemi dovoljenimi sredstvi in z vso ostrostjo borili proti komunizmu. Enako so nanovo pozvali vlado Združenih severoameriških držav, naj odločno ugovarja pri mehiški oblasti zoper kršenje verskih in državljanskih svoboščin in zoper preganjanje mehiških katoličanov.

Nove katakombe. Pri prezidavanju v Rimu so naleteli na podzemeljske rove, ki so 6 do 8 m globoki. Ko so jih veččaki preiskovali, so mogli z veliko nevarnostjo prodrati v druge rove, 16 m pod površjem. Prepričali so se, da so to doslej še nepreiskane katakombe (grobovi prvih kristjanov) iz raznih dob, večinoma iz 3. stoletja. Imenujejo se katakombe Panfila.

Kako uvažuje mestna uprava v Budimpešti mednarodni Evhariistični kongres. Za kongres mesca maja 1938 je mestna uprava sklenila popraviti ceste in ulice v Budimpešti, za kar je odločila poltretji milijon pengov. Da bodo mogli spraviti stotisoče tujcev pod streho, bo mestna uprava dala sezidati 760 hišic za vsoto 3 milijonov pengov. Za ureditev trga, kjer bo postavljen ogromen kongresni oltar, je mestna uprava namenila 400.000 pengov. (1 penge je približno 8 din.)

»Ker dobro delo izvršujejo.« Ko je 29. oktobra tajnik kongregacije za širjenje svete vere msgr. C. Costantini po vatikanskem radiu govoril vesoljnemu svetu in na podlagi številnih prošenj in pisem iz misijonskih krajev pri-

Spomenik dunajskega apostola mōž, p. A. Abel-a S. J., ki je večkrat pridigoval tudi v ljubljanski stolnici. † 1926. Spomenik odkrit na Dunaju 3. okt. 1937

poročal katoliške misijone podpori vernikov, je omenil tudi, da mu je neki poganski general na Kitajskem izročil 500 dolarjev za misijonske namene s pristavkom: »Nikar se ne čudite zaradi mojega daru; tudi jaz hočem podpreti misijonarje, ker dobro delajo!«

Svojo jezo so hladili boljševiki v Asturiji na Španskem s tem, da so vse cerkve porušili. Zdaj ko to deželo očiščujejo »beli«, se more vršiti zasilna služba božja, kjerkoli se dobi primeren prostor, dokler cerkve pod vlado Frankovo ne bodo zopet pozidane. Pa se drznejo tu in tam komunisti še trditi, da vero spoštujejo, seveda zato, da se morejo vrniti med katoliške vrste in sejati potem strupeno seme brezboštva in razkola in pripravljati pot vsesplošnemu divjemu prevratu.

Napredek katol. Cerkve v Avstraliji. Na 4. deželnem cerkvenem zboru v mestu Melbourne je imel škof Hayes cerkveni govor, ki je v njem razložil, kako se je Cerkev v Avstraliji zadnjih 100 let živahno razvijala. Pred 100 leti so bili v Avstraliji samo trije katoliški duhovniki, pa nobenega škofa. Danes je pa tam 7 nadškofov, 20 škofov, čez 2000 duhovnikov, 2465 cerkvá, 687 osnovnih in srednjih šol, 5 vseučilišč, 155 bolnišnic in karitativnih ustanov ter več ko 1 milijon 400.000 katoličanov.

V pastirskem listu, ki so ga avstralski škofje s tega zbora poslali svojim vernikom, opozarjajo na razna zla sedanje dobe, zlasti pa še na nevarnost komunizma, ki je najpogubnejše zlo. In vendar marsikje oblasti tega ne uvidijo in se ne zgamejo za obrambo; prav tako svetovno časopisje ne najde resne besede za svarilo pred to svetovno kugo. Avstralski škofje pa hkrati priporočajo, naj se povsod začno priprave za široke socialne preuredbe v prid delavskim slojem.

Izredno skrbni so ogrski katoličani v pripravi za 34. mednarodni Evhar. kongres, ki bo konec maja 1938 v Budimpešti. Za udeležbo se pripravljajo tudi iz inozemstva v tolikem številu, da je pripravljalni odbor samo za ureditev stanovanj, za preskrbo s hrano in za druga gospodarska vprašanja najel posebej pisarniške prostore s 24 sobami. Tu delujejo 4 odseki, ki ima vsak dovolj zaposlenja.

Zelo privlačna točka na sporedu kongresa bo nočno češčenje in polnočnica, kakor tudi skupno obhajilo za moše v noči od 27. do 28. maja v mestnem parku in pripadajočem trgu. Pričakujejo 200.000 katoliških mož.

Izvirna slika sv. Frančiška Sal. iz l. 1622, ki jo skrbno hranijo v samostanu čč. ss. salezijank — Thurnfeld, Hall na Tirolskem

Ta nočna proslava bo javna veroizpoved obenem pa spravna pobožnost in sijajen protest proti brezbožniškemu gibanju, ki ima svoje gnezdišče v razrvani Sovjetiji.

Med polnočnico bodo imeli moše, ki bodo razdeljeni v 100 oddelkov, prižgane sveče v rokah. Med svetim obhajilom bodo ostali vsi na svojih odločenih mestih, ker bo za obhajanje naprošenih 1000 duhovnikov. Vojaštvo — okrog 35.000 mož od prostakov do generalov — bo imelo skupno sveto obhajilo 27. maja zjutraj. Enako imajo tudi državni stražniki skupno evharistično pobožnost s sv. obhajilom.

Točna označba boljševizma. Na univerzi Gregoriana v Rimu je govoril pred kratkim tajnik Propagande msgr. Celso Costantini o boljševizmu, ki ograža tudi katoliške misijone. Boljševizem je govornik označil »kot ustroj (sestav) tiranstva in suženjstva, lakote in strahovanja, kot protičloveško utopijo (samo namišljena stvar), ki živi od laži. Boljševizem

zatajuje vero, še več: je vprav nasprotje vere, in se bori proti Cerkvi z vsemi možnimi sredstvi. Grozovitosti boljševiskih preganjalcev Cerkve presegajo daleč grozovitosti, ki jih je počenjal cesar Dioklecijan. Boljševizem zatrjuje, da mora razdirati zato, da more nanovo graditi. Toda doslej je samo rušil in še nič ni zgradil.«

Križi in kapele na rusko-poljski meji. Na Poljskem se je začelo novo gibanje, ki hoče s sodelovanjem vojaštva in obmejnega prebivalstva na vsej rusko-poljski meji postaviti kapele in križe. V posameznih kapelah bo vrh stolpiča ponoči gorela luč, ki se bo videla daleč tja v rusko ozemlje. Verni Poljaki hočejo na ta način krepiti versko zavest svojih ločenih bratov, ki trpe pod sovjetskim kopitom.

Ali ni to zanimivo, da so svetniki izšli dostikrat vprav iz krščanskih družin s številnimi otroki. Nekaj primerov: Sv. Bernard je bil od sedmih otrok — tretji, sv. Tomaž Akvinčan šesti. V družini sv. Ivane Arške je bilo pet otrok. Sv. Terezija je imela 12 bratov in sestrá. V družini sv. Vincencija Pavelskega in sv. Janeza Berhmansa je bilo po pet otrok. Sveta Marjeta Marija in sv. Janez Eudes sta imela po 6 bratov in sestrá, sv. Alojzij Gonzaga sedem. V družini, ki je v nji doraščal sv. Janez Baptista de la Sale, je bilo 10 otrok, prav toliko tudi v družini sv. Karla Boromejskega. Sv. Alfonz Ligvorjan je bil iz družine s sedmimi otroki; sv. Janez Vianney, župnik arski, iz družine z desetimi, in sv. Katarina Labouré iz družine z enajstimi otroki. Starši sv. Bernardke iz Lurda so imeli osem otrok, družina sv. Terezije Det. J. je bila ponosna na devet svojih otrok.

Rekordno število otrok (rekord = višek) — da se oprimemo tega modernega izraza — so dosegle svetniške družine: družina sv. Igna-

cija Lojolskega s 13 otroki, sv. Benedikta Labre s 15 otroki, sv. Pavla od Križa s 16 otroki, sv. Frančiška Borgia s 17 otroki, sv. Katarine Sienske z 22 otroki.

»Pekel na zemlji« imenuje sedanje življenje v Rusiji Andrej Jelenc iz Zavrha, ki se je nedavno po 23 letih suženjstva vrnil iz Sovjetije. Ko je izvedel, kako slovenski komunisti hvalijo rusko življenje, so mu oči zaplámtele, je vstal s stola, bil ves vznemirjen in je rekel: »Vsem tem, ki se zamišljajo, kako lepo je v današnji Rusiji, bi bilo greh želeti, da bi morali poskusiti vse to, kar se danes tam godi... Takim, ki danes obožujejo Sovjetijo, povejte, da so lahko neizrečeno veseli, da jim ni treba poskusiti tega, kar sem moral jaz. To je bilo 23 let življenja, ki ne zasluži tega imena.«

Kakšen bo konec? Francoski poslanec E. de Saint-Just je pisal ministrskemu predsedniku odprto pismo, ki mu v njem s številkami dokaže, kako propada in izumira francoski narod. Statistika za prvo četrletje (1937) kaže, da je bilo 1000 manj porok kot v istem času l. 1936; da pa je bilo istodobno 630 zakonskih ločitev več in 5000 rojstev manj. V celoti je bilo na Francoskem prve tri mesece istega leta 19.000 smrtnih primerov več ko rojstev. — Poslanec roti ministrskega predsednika, ki ima moč in oblast, naj te usodne številke dobro premisli in kaj ukrene, da narod ne bo izumrl. (Zdravilo je na dlani: Oblastniki in ljudstvo naj se ravna po postavi, ki jo je Bog dal na Sinajski gori, pa se bo naselilo mednje zdravo, pošteno, pravično življenje, pa tudi blagostanje.)

Za 2000 letnico cesarja Avgusta je oskrbela italijanska vlada celo vrsto novih znamk. Znamka (25 ct) spominja na popisovanje ljudstva (ljudsko štetje) za časa Avgusta in na rojstvo Kristusovo. Vtisnjeno ima sličico mesta Betlehema, ki se iz nje dviga križ. Nad križem pa sveti zvezda modrih z Jutrovega.

Nova Španija vstaja. V pokrajini Biskaja so imeli lepo slovesnost, ko se je vsa provinca posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Zbrana je bila velikanska množica ljudstva; navzoča so bila tudi civilna in vojaška oblastva. Posvečenje je glasno prebral načelnik narodnega ministrskega sveta. Sveto mašo je pa opravil kardinal Goma, metropolit Španije. V procesiji so nato peljali proti vladni palači na srebrnem vozu podoba naše ljube Gospe iz mesta Begonia.

Spominska cerkev. V Parizu je bil osnovan odbor, ki bo skrbel

Veselje otrok ob božičnih darilih

za zidavo nove spominske cerkve v Belgradu. S tem hoče francoski narod počastiti spomin onih 45.000 francoskih vojakov, ki so padli na Balkanu med svetovno vojno. Cerkev bo stala v predmestju Belgrada, kjer imajo francoske redovne sestre, odnosno šolski bratje že osnovno dekleško in deško šolo. Nova cerkev bo obenem župnijska. Na čelu odbora za zidavo sta kardinal Baudrillart in maršal Franchet d'Esperey.

Škof Yu-Gin — o sedanjem stanju na Kitajskem. Apostolski vikar iz Nankinga, kjer je bil do zadnjega sedež kitajske vlade, se je mudil dalj časa v Rimu. O razmerah na Kitajskem je povedal tole: »Komunizem je na Kitajskem docela zrušen.« Maršal Čankajšek (Tschang Kai Chek) je vzoren kristjan, ki se tudi v vladnih zadevah ravna po naukih evangelija. — Yu-Gin je prvi kitajski škof glavnega mesta Nankinga. O sedanji vojni med Kitajci in Japonci pravi tole: Ko je Kitajska premagala komunizem, se bo sedaj lahko kot enotna narodna država borila proti vpadu. Kitajsko ljudstvo se ne ustavlja delavnemu japonskemu narodu, pač pa vlastiteljnemu militarizmu (vojaški oblasti) na Japonskem. Kitajec je prepričan, da bo zmagal, zato se bori zaupno in trajno kljub trenutnim porazom.

Saharska puščava je dobila prvo krščansko svetišče. Prvega decembra 1937 je bila posvečena 1000 km južno od Alžirja nova cerkev prav na mestu, kjer je pred par leti umrl znani misijonar p. Charles de Foucauld, poprej častnik francoske armade.

Sovjetska svoboda. V mestu Smolensk je neki meščan poslušal na radiu prenos službe božje z neke poljske postaje in povabil tudi svoje tovariše k udeležbi. Obsojen je bil na 3 leta zapora in na preganstvo.

Boljši časi se bližajo mučeniški Španiji. To je sklepati iz besedi generala Franka, ki jih je govoril časnikarjem:

»Mi branimo krščansko Cerkev, vero in civilizacijo, zato mora ves katoliški svet podpreti gibanje nacionalistične Španije. Mi smo popolnoma zvesti težnjam za socialno pravičnost in se v tem pogledu držimo naukov katoliške Cerkve, ki je nje pravec: čim manj bogatinov, pa tudi čim manj siromakov. Nova španska država bo resnična demokracija, v kateri bodo vsi državljani sodelovali pri volitvi vlade.«

Teden šole za Katol. akcijo so imeli početkom novembra v Lissaboni na Portugalskem. Kako umevajo tam KA, se vidi iz predlogov, ki so jih odobrili:

1. V vseh župnijah se mora poučevanje krščanskega nauka urediti in poglobiti po modernih učbah. 2. Skrbi naj se, da se bodo otroci in mladci zajeli, organizirali in v KA včle-

nili. 3. Razne pomožne ustanove KA, kakor n. pr. Vincencijeve konference, apostolstvo molitve, bratovščine i. dr. naj se izgrade, da bodo mogle biti docela kos svojim nalogam. 4. Z največjo skrbljivostjo naj se pazi, da bodo člani obstoječih organizacij versko, pravno in socialno dovolj izobraženi. 5. V okviru KA naj se ustanovljajo nove skupine in združenja, da bo močogoče ustreči vsem potrebam vernikom. 6. Kjer se dá, naj se oživotvorijo socialne in gospodarske naprave za izboljšanje v delavskih vrstah. 7. V vseh škofijah je treba izgraditi propagandno in obrambno tajništvo.

Poslovil se je belgrajski zastopnik papežev, nuncij in nadškof adanski Hermenegild Pellegrinetti. Odšel je v Rim, ker ga je sv. oče Pij XI. uvrstil v kardinalski zbor svete Cerkve. Novi kardinal se je rodil 27. marca 1876. V Belgradu je v nelahkih razmerah vztrajal celih 15 let. Nastopil je vsikdar kot dostojanstvenik, poln uvidevnosti, bistrega razuma, velikega znanja in globokega cerkvenega duha. Kardinalski zbor je dobil v njem odlično moč. Prepričani smo, da bo kot poznavalec naših cerkvenih zadev vsikdar dobrohotno podpiral naše težnje. Med vožnjo v Rim se je kardinal pomudil en dan (5. XII.) v Zagrebu, kjer so se zbrali skoraj vsi katoliški škofje k poslovilnemu sprejemu. Na ljubljanski postaji ga je pozdravil škof dr. Rožman in stolni kapitelj z drugimi duhovskimi in uradnimi zastopniki.

Za mejami. Sveti oče Pij XI. je imenoval za svojega častnega komornika g. Janeza Kunsiča, župnika in dekana v Cerknem. — Goriški nadškof je prepovedal mešane cerkvene pevske zборе. Četudi je to odrejeno v duhu cerkvenih kánonov in se bo s tem preprečila morda kakšna nerednost na svetem prostoru, je vendarle vprašanje, če ne bo trpela pri tem služba božja, ki jo je doslej poveličevalo ubrano in prikupljivo petje mešanih pevskih zborov, kajti moških pevcev ni lahko dobiti, zlasti ne po manjših župnijah. Ne bo drugega kazalo, kakor tem bolj gojiti ljudsko petje.

V reški škofiji: Za župnika in dekana v Trnovem je bil nameščen Karel Jamnik, na župnijo v Podgradu pa prodekan v Jelšanah Alojzij Žgur; na njegovo mesto v Jelšanah je nastavljen Viktor Perkan, poprej župnijski upravitelj v Moščenicah; naslednik mu je Alojzij Gašperin. Na novo župnijo v Pregarjah je nastavljen kot upravitelj Aleksander Milič, upravitelj na Munah; na to mesto je prišel Jožef Lukšič, kaplan v Rukavcu. V Rukavcu je nastavljen kot upravitelj Anton Zidar, kaplan v Podgradu. V novi župniji Matulje pri Opatiji je nameščen Jakob Cesare.

† **P. dr. Regalat Čebulj.** V večnost se je preselil 16. novembra redovnik po duhu sv. Frančiška, mož skromnosti, a odločne volje, duhovnik poln svetega ognja, gorečnik za slavo božjo, prijatelj mladine, vzor odpovedi: p. dr. Regalat. Mnogo let je bil katehet dekleške šole. Kot tak je vodil mladino s prisrčnostjo tople besede in z močjo prelepega zgle-da. Kot govornik je v svojih pridigah z jasno, izklesano, presrčno besedo pritegnil nase vse poslušalce. Kot voditelj več kongregacij je s svojo ljubeznijo do nebeške Matere ogreval in vnmal za isto ljubezen svoje šolske gojenke, ki jih je pripeljal v Marijino družbo in vodil tudi v pošolski dobi skupno celih 27 let. Z enakim ognjem se je zavzemal za akademsko mladino v posebni kongregaciji in tudi za kongregacijo starejših gospodov. Kot učitelj novincev v redovni hiši je bil priljubljen zaradi miline svojega srca, ki jo je združeval s krepko odločnostjo. V redovnem življenju je dosegel — ne več mlad — še stopnjo doktorata v bogoslovnih vedah, ki jih je na domačem učilišču predaval. V vodstvu in upravi redovnega življenja pa je bil postavljen na najvišje mesto: bil je več let provincijal. Šel je po plačilo po dolgem bolehanju.

Ljubljanska škofija: Za docenta pastoralnega bogoslovja na ljubljanskem vseučilišču je imenovan dr. Ciril Potočnik, bivši semeniški spiritual in bivši sourednik »Bogoljuba«.

Lavantinska škofija. 18. novembra 1937 je umrl v Mariboru katehet osnovnih šol p. Anton Avbelj O. F. M. Vnetemu vzgojitelju mladine naj podeli božji Učenik bogato plačilo! — V Ljubnem v Savinjski dolini je zadet od kapi umrl kaplan Fr. Murko. Za mašnika je bil posvečen 1933. — 25. novembra je šel v večnost župnik Anton Tkavc pri Sv. Petru ob Mariboru. Operacija slepiča se ni posrečila, ker je bilo že prepozno. Bil je vzoren dušni pastir, pridigar in spovednik, pa tudi skrben gospodarstvenik. R. i. p!

MARIJINE DRUŽINE.

Kako bi se Marijine družbe živahno razširjevale in napredovale tudi na globoko — to je bil cilj posvetovanja, ki so ga imeli voditelji Marijinih družb prve tri dni septembra v Inomostu. Zborovanje sta pozdravila nadškof dr. Žiga Waitz in generalni prednik Mar. družb o. Vladimir Ledóchowsky. Iz razprav povzamemo nekaj večnejših misli in odredb, ki so splošno veljavne.

Kdo spada v kongregacijo? Na to vprašanje bi se odgovorilo: Mar. družbe morajo izbirati vsaj v tem smislu, da ustvarjajo vzorna združenja mladih ljudi, ki so v nabožnem življenju dobro vzgojeni, apostolsko razvneti in izšolani za delovanje v občestvu,

v družini, župniji, škofiji, Cerkev pričakuje od njih popolno krščanstvo in odločnost.

Glavni pomoček za tako ver-stveno in apostolsko vzgojo je prava in pravilno negovana pobožnost do Marije. Pravo marijanstvo bo pripomoglo, da bomo pravilno in do dna prepoznali osebnost Kristusovo; da bomo dovolj umevali vzvišenost Cer-kve. Kristus, ki počiva v Marijinem naročju, mora kakor sonce svetlo posijati v celotno kongregacijsko življenje.

Marijina družba je v okviru Katoliške akcije zelo dobrodošla pomožna sila; saj pospešuje temeljito versko izobrazbo, goji cerkvenega duha in umevanje za podreditev nasproti cerkveni oblasti.

Predvsem so važne kongregacije za mo-že. Kongregacija jih bo uvedla v apostolstvo župnije; poučila jih bo, kako razpeti niti do doraščajoče mladine in kako nastopati z vsikdar potrebnim apostolskim navdušenjem in vnemo.

Marijina družba za žene ima danes še prav posebno važnost, saj je oblikovalka krepostnih mater in srečnih družin. V župniji more biti taka kongregacija dragocena pomoč, ko se uvaja zgodnje in pogostno sveto obhajilo, ko se snuje karitativni odsek, skrbstvo za zanemarjene otroke i. dr. — Potrebno je, da se načelstvo večkrat obnovi, da pridejo na vrsto tudi mlajše žene in se tako živahnost vedno omlaja.

Marijina družba za dekleta. Posvečenje članic utrjuje pot do neomadeževanega devištva, ali pa do srečnega zakona. Družbenke naj se včlanijo v župnijsko apostolstvo. Vodstvo naj goji tudi smisel za vzorno gospodinjstvo, veselje do doma, ljubezen do domovine. Starejše članice naj uživajo enako pozornost in naj se pritegnejo za delo v odsekih, ki so jim bolj na roko: karitativni, misijonski odsek.

Marijina družba mladeničev ima, če je v dobrih rokah, v zboru drugih kongregacij važno vlogo kot oblikovalka klene, zanesljive in trdne apostolske vernosti. Treba je pa uvaževati tudi razgibanost in borbenost sedanje mladine. Sprejem pred 17. in 18. letom nekateri odsvetujejo, češ, da pred to dobo dekleta in mladeniči še ne umevajo veličine, ki je v posvečenju Marijinem, in da se zaradi tega pozneje kongregaciji »kot organizaciji za mladostne« — odpovedo.

(Zdi se, da bi temu predlogu večina voditeljev mogla ugovarjati. Četudi je res, da se pozneje marsikaj odkrha, da se pleve razprše, vendar je končno uspeh vedno še večji, če se sprejemajo mladostni s 14. in 15. letom v kongregacijo, kakor pa če bi odlašali in jih vabili

pozneje, ko jih je že zajela grešna družčina. Op. ured.)

Trebje. Marijansko življenje v naši dekliški družbi je deloma dokaj razgibano, dasi duh časa tudi marsikaj dobrega prepreči.

Naj sledi nekaj poročil o našem delovanju. Pred letom smo zasnovali misel za novo družbeno dvorano v podstrešju Prosvetnega doma, kjer naj bi se nemoteno zbirale k shodom, k duhovnim vajam i. dr. Začele smo zbirati, šle od hiše do hiše, mnogokje našle dobrotne roke, naletele pa seveda tudi na vsakovrstne ugovore. Kljub temu se je precej nabralo, žal, še ne zadosti.

Maja smo pohitele v tri ure oddaljeni Žužemberk. Imele smo tam sv. mašo z govorom o krepostnem dekliškem življenju, nato še v društveni dvorani zabavno igro »Dohtarska umetnost«.

Na praznik Marijinega rojstva smo imele na priljubljenem Zaplazu shod vseh dekanijskih deklet Mar. družb. Dekanijski voditelj nas je v jedrnatih besedah svaril pred polovičarstvom in nas vzpodbujal za neustrašeno, krepostno življenje v duhu KA.

Ker se opaža, da družbena živahnost nekam peša, je prišlo pri mesečni seji na vrsto vprašanje: Od kod to, in kako odpomoči? Sklenili smo, da se v zimskem času bolj seznanimo s krščanskim naukom, da globlje pogledamo v evangelije, zlasti evangelij sv. Jazna.

Odseki delujejo po možnosti. Tiskovni dela precej pridno, Martni poskrbi za bolne članice in zapuščene bolnike, le pevski ima velike težave.

Dve članici je poklical naš nebeški Vrtnar, da jih je presadil, upamo, v rajske vrtove. Obe sta vdano in mirno zrla smrti v obraz. Umrlim večni pokoj, živim pa več marijanskega življenja, ker duh časa je strupen in nevarnosti veliko.

V Cankovski župniji (Prekmurje) je umrla v zgodnji jeseni družbenka Marija Ciglar. Iz nagrobnega govora naj povzamemo samo nekatere poteze, ki pričajo, kako vzorno je bilo marijansko življenje pokojne »Mecke«, kakor so jo nazivali domači: Nikdar ni opustila nedeljske službe božje. Ni se ustrašila ne zimskega mraza, ni je zadržalo jesensko blato, še manj domača opravila. Srce jo je gnalo v cerkev, kjer prebiva Evharistični Jezus, ki je bil cilj in središče vsega njenega življenja. Prva je prišla v cerkev, zadnja jo je zapustila — in še po poti je molila rožni venec. Ko se je ustanavljala Mar. družba, je bila med prvimi priglašenkami in hkrati tudi prva prednica. Kot taka se ni brigala za besedičenje lahko-miselnih oseb, marveč je neustrašeno hodila po poti, ki so jo začrtala kongregacijska pra-

vila. V ljubezni do nebeške Matere se ni dala prekositi, to vedo njene tovarišice in njeni domači; ta ljubezen tudi v hudi bolezni ni opešala. Ves čas dolgotrajnega trpljenja je imela podobo Brezmadežne poleg sebe. Ko je v samotni trpela, ni klicala na pomoč ljudi, ozirala se je samo na Marijo; pogled nanjo ji je dal moč za novo trpljenje v dolgih nočeh brez spanja. Hotela je, da bi samo Bogu bilo znano njeno mukepolno življenje.

Pogreb njen je bil skromen, a v skromnosti tako ganljiv, da ni ostalo suho nobeno oko.

Slovenska Marijina kongregacija v Zagrebu. Kar je senčnatega, se doma in v tujini nekoliko po živi, nekoliko po listni pošti brž raznese. Senca naj se umakne luči. — Pokažimo in razgrnimo to, kar je slovenskemu življu v tujini v čast in ponos. Tu nekoliko podatkov iz kongregacijskega življenja za l. 1937.

Januarja smo priredile zelo poučno igro: »Pod božjim varstvom«. Aprila pa »Ljubezen zmaguje«. Obakrat je nastopil tudi pevski zbor, saj petje vse najbolj ogreje in navduši.

Vsako drugo nedeljo v mescu imamo ob pol 6 sv. mašo s skupnim sv. obhajilom, popoldne pa govor g. voditelja, pete litanije z blagoslovom. Vsako četrto nedeljo se zberemo pri č. s. usmiljenkah (Gunduličeva 12). Vežbamo se v petju, deklamacijah, poslušamo šaljive prizore in resne govore.

Mesca maja smo se v duhovnih vajah duhovno poživile. Vodil jih je p. Bogumil Remec, dr. J. iz Ljubljane. Udeleževale smo se jih polnoštevilno in zajemale iz njih moči in poguma, saj čutimo dnevno, kako potrebujemo dušne hrane in opore v tem zapeljivem velemestu. Ob sklepu duhovnih vaj je bilo sprejetih 12 novih članic.

Za telesno razvedrilo smo 27. junija pohitele v Rajhenburg, naš lepi slov. Lurd. Govornik nam je orisal trpljenje slov. deklet, ki iščejo kruha v tujini. Toplo nam je priporočal medsebojno ljubezen, zvestobo Marijini zastavi, da si zagotovimo njeno pomoč in varstvo. Pred odhodom je naš pevski zbor pod vodstvom č. s. Livije priredil pevski koncert.

O počitnicah so nas obiskali trije slov. novomašniki, ki so opravili v kongregacijski kapelici sv. daritev in podelili navzočim novomašniški blagoslov.

Misijonska nedelja je bila za našo kongregacijo izreden dan veselja. Obiskala sta nas oba slov. škofa. Dekleta so ju navdušeno pozdravile. Pevski zbor jima je zapel nekaj venčkov narodnih pesmic. Oba škofa sta v vzpodbudnih besedah dajala pogum za vztrajnost v dobrem. Končno smo dobile od obeh nadpastirski blagoslov.

Članice kongregacije se prav dobro zavedamo, da ni zadosti sodelovati pri pevskem,

dramatičnem odseku, marveč, da bodi glavna skrb kongreganistinj duša in njeno posvečenje. Seveda se je treba tudi v kongregaciji boriti s človeškimi slabostmi. Boj za čednost je težak, posebno mlademu, neizkušenemu dekletu, ki ga svet mika in vabi na vse mogoče načine v svoje mreže. Ali ta boj je olajšan z Marijino pomočjo. — Omeniti moram, da evharistični, misijonski, časnikarski odsek vsi pridno delujejo. Vse naše sile hočemo usmeriti po geslu: Po Mariji k Jezusu!

Naš dopis bi ne bil popoln, če bi ne omenili še zavetišča »Ognjišče« v Solovljevi ulici 3, blizu glavnega kolodvora, ki ga oskrbuje in vodi naša družba. Toplo ga priporočam vsem slov. dekletom, ki so primorana iskati zaslužka v Zagrebu. — C. N., tajnica.

OPAZOVANJA

Pretrsljive stvari. 13. novembra je »Slovenec« objavil žalostno poročilo, da je na Slov. Javorniku pri Jesenicah nekaj oseb prestopilo iz katoliške v pravoslavno cerkev. Časnikar je vpisal v svoj časopis ta nepremišljeni in usodni korak slovenskega človeka — kar je bilo kdaj nezaslišano — prav kakor kakšno drugo pobiravščino s ceste, dočim se v nekrščanskih in po framasonstvu dišečih listih tak prelom s pravo vero še s pohvalo vknjižuje.

Kaj pa naj rečemo k temu vsi drugi, ki vemo, da je prava vera najdragocenejši dar božji, in da je največja nesreča, če Bog komu ta dar vzame, ker ga je bil nevreden! — To trdim, »da je neizrečeno velik siromak tak o d p a d n i k«. Pa naj to našo trditev podpre sv. apostol Pavel. (Hebr. 6, 4—6.) Takole pravi: »Tistih, ki so bili kdaj že razsvetljeni (z naukom sv. vere) in so okusili nebeški dar (sv. Rešnje Telo, posvečujočo milost, odpuščenje grehov), ki so postali deležni Svetega Duha ter okusili lepo besedo božjo in moči prihodnjega sveta (izredne darove, ki jih je Sv. Duh razlival nadnje) — p a s o o d p a d l i, ni mogoče spet pripraviti k novemu spreobrnjenju, ker sami sebi božjega Sina križajo in sramote.« (Ker zametujejo božje usmiljenje, se jim greh ne odpušča.)

Torej tako ogromna pregreha je odpad od vere, pravi apostol, da je nemogoče, da bi se odpadniki spokorili in prišli nazaj k Bogu. Seveda docela nemogoče ni (saj vemo, da je Bog pripravljen odpustiti vsak greh, če se grešnik resnično spokori), ampak skoraj nemogoče je — to misli sv. Pavel — da bi se taki pripravili k novemu spreobrnjenju, zato ker skušnja oči, da se odpadniki zaradi svojeglavnosti, napuha, trdovratnosti prav redkokdaj spreobrnejo.

Joj, kakšna blaznost, odpasti od vere!

Kaj le mislijo taki ljudje! Kaj jih premoti, da se odpovedo pravi Cerkvi, od Kristusa ustanovljeni, in da zavržejo pravo, edinozveličavno vero, ki jo uči nezmotljiva mati, sveta katoliška Cerkev!

Nevednost, nepoučenost, ki je največkrat zadolžena in torej grešna, ni med zadnjimi vzroki, ki potisnejo v grehe zakopanega mlačnega človeka v nesrečo odpada. Nekateri se morda spro z dušnim pastirjem, pa v trmi in kljubovalnosti z odpadom menijo napraviti duhovniku zbrigo in zdrabo, pa v resnici le sebe vržejo v prepad. Tretjega vodi strast, da bi se ločil od prave žene, pred Bogom poročene, in si vzal drugo, dasi je pred Bogom vsaka druga zveza nemogoča, četudi bi kakšna kriva in zmotna vera to dovoljevala.

Gorje, gorje! Ali ne pomislijo nesrečniki, kako bo potem? Da bo glodal strašen črv vesti ob koreninah življenja, da bo prišla bolezen in smrt in sodba in strahota večnosti!

Potrebna ugotovitev. Sarajevski nadškof dr. Šarić je po dovršeni škofovski konferenci v Zagrebu zastopniku »Jug. lista«, ki ga je vprašal o odnosu Katoliške akcije do politike, izjavil tole:

»Katoliška akcija je izven vsake politike. Njena politika je stvar božja, ustvarjanje reda na zemlji in vsega, kar je dobro; tu pa ni politike. To je že stokrat pred vsem svetom naglasil sveti oče Pij XI. KA. je tudi v interesu države, ker širi vero in npravstvenost, kar nam je najbolj potrebno. Veselilo bi me, če bi se enaka akcija za podvig vere in morale začela tudi pri drugih veroizpovedih, pri pravoslavnih in muslimanah.«

ANEKNOTE

»Kar mi je od Boga dano.« Svetovno znana skladateljica Hajdina so nekoč prašali, odkod to, da so njegove cerkvene skladbe tako na živahno stran. Umetnik je pojasnil: »Ne morem drugače skladati. Kar imam, to dam. Ko mislim na Boga, je moje srce tako polno veselja, da se note vrste kakor z vretenca. Ko mi je Bog dal razigrano srce, mi bo že prizanesel, če mu z veseljem služim.«

Odgovor delavca. Angleški svobodomislec Anton Collins sreča neko nedeljo znanega mu delavca, ki je bil vprav na poti k sveti maši. »Kam pa greš?« ga vpraša: »V cerkev.« — »Kaj pa boš tam?« se dela norca iz njega brezbožnež. — »K Bogu bom molil« — pravi delavec. — »Povej mi,« nadaljuje Collins bogokletno, »ali je Bog velik ali majhen?« — Nato se pa mož zresni, ostro pogleda in še ostreje zabrusi nevernežu v obraz: »Tako velik je, da ga tvoja glava in tvoj razum ne zapopade; in tako majhen, da more celo v mojem srcu prebivati.«

Collins je pozneje v družbi svojih privržencev sam priznal, da nikoli noben odgovor ni napravil nanj tako globokega vtisa kot močrost tega preprostega moža.

V prvi vrsti... Na početku 20. stoletja, ko so framasoni izbrali zlasti Francijo za torišče svojih prevratnosti, je v mestu Arras poveljeval 33. pešpolku polkovnik Petain. Kar dobi od vojnega ministra generala Picarda pismo s to-le vsebino: »Kakor slišim, hodijo častniki vašega polka v uniformah k maši. Upam, da to ni res. Sicer mi pa o tem poročajte!« — Kako je Petain odgovoril? Takole: »Dragi gospod minister: Čast mi je sporočiti, da stoji polkovnik 33. pešpolka pri sveti maši prav tako kakor v dežju sovražnih strelcev vsekdar v prvi vrsti, zato ne more vedeti, kaj se zadaj godi.«

IZ POGLAVJA O VZGOJI

Žebelj na glavo zadeti. V dnevniku »Slovenec« so bila zadnji čas objavljena številna razmišljanja in razprave iz vrst učiteljstva, staršev in drugih opazovalcev, ki so dokazovali zakaj šola, zlasti srednja šola nazaduje, zakaj v znanju ni napredka, pač pa napredek v razrahljanosti verskonravnega življenja in vzornega vedenja. Končno se je pa vendarle opogumil tudi neki oče, ki sicer ni zanikal raznih nedostatkov, ki so jih oponašali drugi reformatorji (preosnovatelji) sedanje srednje šole, pač pa opozoril na glavno hibo, na rak-rano današnjega vzgojnega sestava: na pomanjkanje versko-nravnega temelja, ki ga nekateri učitelji, profesorji in »vzgojitelji« kar prezirajo in zametujejo še v tej mali odmeri, v kolikor je našel milost v očeh šolskega para-grafa.

Po tej ugotovitvi pa omenjeni oče nadaljuje: Glavna naloga za napredek naših otrok pa z adene nas starše. Mi sami smo največ krivi slabih uspehov in drugih nesreč naših otrok, predvsem, ker se povojna mladina doma premalo vzgaja v pravem krščanskem duhu, v spoštovanju do predstojnikov in v ljubezni do bližnjega... Koli-ko je danes staršev, ki prepuščajo vzgojo poklicnim vzgojiteljem (šoli), ko bi morali vedeti, da ti dostikrat nimajo ne čuta ne razumevanja za verska vprašanja in za versko-nravno odgojo. Saj je znano, da nekateri še med molitvijo pred poukom in po pouku stoje na hrbtu prekrizanih rok ali drugače nepri-merno pred svojimi učenci.

Tudi to ni v redu, ker dopuščajo starši, da se otroci preveč vdajajo športnim vajam, in ker premalo pazijo, kam in h katerim prireditvam zahajajo, kod hodijo. To vse oropa veliko časa, ki ga potem zmanjka za učenje.

Tudi pri ustroju današnje šole bi se do-

segli lepi uspehi, ako bi se oba činitelja — domača družina in šola — zavedala svojih dolžnosti v polni meri.

RAZNO

10.000 din. V zadnji številki »Bogoljuba« je bil priložen oglas z naslovom:

Bogoljuba v vse slovenske družine! Opozarjamo na dostavek, da bo lastništvo lista razdelilo 10.000 din denarnih nagrad med one kongregacije, ki bodo dosegle sorazmerno najboljše uspehe pri nabiranju novih naročnikov. Tekma je odprta — čas za apostolsko delo, ki bo zaslužno, povrh pa še nagrajeno z gmotno podporo — je zdaj najprimernejši.

Naše slike. Na ovitku bomo videli v novem letniku »Bogoljuba« znamenite škofijske cerkve (katedrale). V prvo številko smo sprejeli sliko prenovljene stolnice v Reims-u (severna Francija). Posvečena je bila 18. oktobra 1937 ob navzočnosti apostolskega nuncija, več škofov, zastopnikov francoske vlade in velikanske množice vernikov. Obrede je izvršil nadškof in kardinal Luhard. Ta dan je bila po 23 letih zopet darovana sv. maša na velikem oltarju. Krasna umetnina je bila namreč poškodovana in razbita v svetovni vojni. Mesto Reims je znano od onega časa, ko je bil tam v stolnici krščen kralj Klodvik I. 496. Od l. 1179 dalje so bili tam kronani francoski kralji. Med svetovno vojno je bilo mesto vprav na črti med obema obojestranskima ognjema. L. 1918 je bila stolnica tako prizadeta, da so dvomili, če bo še sposobna za popravilo. Kljub temu so se lotili dela in ga zdaj srečno dovršili in sicer s pomočjo številnih dobrotnikov, ki so darovali znatne vsote.

† **P. Abel S. J.**, dunajski apostol, kdo ga ne pozna vsaj po imenu! Bil je sloveč pridigar, ki je za časa krščanskega dunajskega župana dr. Lueger-ja s svojo gorečnostjo pripomogel do verske obnove na Dunaju. Pridigovati smo ga slišali tudi v ljubljanski stolnici. — Dne 3. oktobra 1937 so mu postavili na Dunaju pred staro univerzo, kjer je v ondotni kapeli tolikokrat govoril, bronast spomenik.

Duhovne vaje v Domu Device mogočne v Ljubljani bodo: Od 26. do 30. decembra 1937 za d e k l e t a, od 30. januarja do 3. februarja 1938 za ž e n e. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina znaša 100 din. Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

Božične razglednice deklishe Katoliške alrcije! Konec novembra so izšle v založbi deklishe Katoliške akcije izredno lepe božične razglednice po načrtu akademske slikarice Bare Remec. Razglednice so izdelane v dveh inačicah, in sicer predstavlja ena pot k polnočnici, druga pa Marijo z Detetom.

Vabimo vse katoliška dekleta, članice naših verskih in prosvetnih društev, posebno pa še dekleta Katoliške akcije, da se zavzamejo še prav posebno za prodajo teh razglednic, ker je namenjen čisti dohodek v korist dekliške Katoliške akcije. Pristržni božični motivi vam bodo prodajo zelo olajšali. Razglednice se dobe po vseh trafikah in trgovinah s papirjem, ali pa naravnost pri tajnici Renati Sušnik, Ljubljana, Frančiškanska ulica 2.

Župnija Mekinje je na zahvalno nedeljo 7. novembra slovesno proslavila 150 letnico obstoja. Kresovi na predvečer so med slovesnim potrkavanjem zvonov oznanjali veselje župnije nad jubilejem. Drugi dan je bila glavna služba božja ob 9 z govorom domačega župnika Vikt. Čadeža o zgodovini fare. Z izrednim zanimanjem so verniki poslušali poročilo

o raznih manj znanih dogodkih iz pretekle dobe: kako je n. pr. gospodarila po župniji smrt l. 1800. Takrat je bilo 80 mrličev, največ Francozov, ki so bili ujeti v mekinjski graščini. Župnija je dala Cerkvi 5 duhovnikov, med temi znanega »Primskovskega gospoda« in kanonika Jurija Jan-a p. d. Guščevega gospoda. Ta je iz svojih sredstev pozidal lično kapelo lurske Matere božje v Godiču, kjer se lahko tudi mašuje. Govornik je tudi opisal, kakšna je bila župnijska cerkev pred 150 leti in kako obsežne poprave in naprave so se izvršile od tedaj do danes. Neposredno po sklepu govora je vse ljudstvo navdušeno zapelo zahvalno pesem, nakar je sledila slovesna sv. maša g. dekana in kanonika M. Riharja. Dal Bog, da bi ta jubilejna slavnost poživila v vernikih ljubezen do domače župnijske cerkve in dvignila zavest farnega občestva!

† Nadškof dr. Anton Bauer

Zagrebska nadškočija žaluje. Na predpraznik Brezmadežne se je preselil v večno domovino starosta jugoslovanskega katoliškega episkopata, metropolit dr. Anton Bauer. Bolehal in hiral je že delj časa, vendar je prišla smrt nenadoma. Ko je pred par leti uredil vprašanje naslednika in dosegel, da je bil za to mesto izbran duhovnik po volji božji, učeni in za slavo božjo goreči dr. Stepinac, je zaklical podobno kakor svetopisemski Simeon: »Zdaj sem zadovoljen« — in čakal, da mu dnevi izteko. — Malokatero ime se je tolikokrat izreklo in zapisalo zlasti v povojnem času, kot ime tega, vsepovsod upoštevanega cerkvenega kneza, ki je s svojo veljavnostjo, s svojo odločno besedo in s svojim ugledom junaško

posegal tudi v potek javnih, političnih dogodkov. Kot predsednik škofovskih konferenc je bil vsem sobratom zgled modre razsodnosti, bistre uvidevnosti in kremenite odločnosti. Za časa njegovega škofovanja se je med duhovniki močno razgibala zlasti vnema za katehezo in žilavo pospeševanje krščanskega poučevanja med mladino. Katoliški tisk, krščanska dobrodelnost, mladinski zavodi in versko-kulturna društva so imela v rajnem nadškofu iskrenega zagovornika, prijatelja in darežljivega podpornika. Sedaj je sledil našemu dr. Jegliču, ki mu je bil v marsičem tako podoben. Naj podpirata s svojimi priprošnjami naše skupne težnje in blaga stremljenja!

ODGOVORI

Nedavno me je neka oseba opozorila, da moram pristopiti vsakih 14 dni k sv. spovedi za vsakdanje sv. obhajilo, ako hočem prejeti odpustke, kakor so n. pr. navedeni v »Bogoljubu« za gotove dni. Jaz sem pa mnenja, da ako kdo nima smrtnega greha in je torej v milosti božji, zadostuje tudi mesečna spoved. Nepotrebno se mi zdi, mučiti s tolikokratno spovedjo spovednika, razen če je spovednik spovedancu večkratno spoved priporočil. Ako se namreč ne zavedam težje krivde, sem v milosti božji, in kot tak smem računati tudi na delež odpustkov. Se manj se moram spriznati z mislijo na tedensko sv. spoved.

Zdi se, da nista ne vi in ne vaš svetovalec prav točno poučena o ugodnosti onih, ki žive euharistično. Tako-le je ta stvar. Cerkevni zakonik Can. 931, § 3 pravi: Verniki, ki opravijo sv. spoved vsaj dvakrat na mesec, razen če je kdo zadržan, morejo dobiti vse odpustke, ne da bi morali hoditi posebej k spovedi, če je spoved za odpustke ukazana. Prav tako ni treba za prejem

odpustkov posebej hoditi k spovedi onim, kateri pobožno prejemajo sveto obhajilo vsak dan ali skoraj vsak dan (5 ali 6 krat na teden). Le za odpustke svetega leta ne velja ta ugodnost.

Glede pogostne spovedi si zapomnite to-le: Cerkvena zapoved veleva prejeti zakrament svete pokore vsaj enkrat v letu.

Vsem vernikom se pa svetuje pogostna spoved kot sredstvo za napredek v duhovnem življenju. Dušni pastirji priporočajo pogostno (tedensko ali dvatedensko) spoved zlasti onim, ki kažejo željo po krščanski popolnosti. Tistim pa, ki se morajo boriti s hudimi skušnjavami ali z gresnimi razvadami, je pogostna spoved poleg pogostnega sv. obhajila včasih edino sredstvo, da se varujejo greha.

Pogostno, vsakdanje obhajilo torej ni zavisno od pogostne spovedi. Dobro in koristno pa je, če tisti, ki prejemajo sveto obhajilo pogosto, hodijo pogosto (t. j. vsak teden) tudi k spovedi. Pogostna spoved bi se jim morala odsvetovati ali zabraniti le tedaj, ko bi pogostna

spoved bila ovira za kako drugo, večjo duhovno dobroto. (Dr. Fr. Ušeničnik: Pastoralno bogoslovje.)

Marsikdo pozablja, da spoved ni le očiščevalnica greha, ni le pomoč spokornim in skesanim grešnikom, marveč je zakrament, ki deli vsem, kateri ga prejmejo, tudi obilne milosti: Podeljuje ali povečuje posvečujočo milost, oprošča kazni za greh, podeljuje dejanske milosti za bogoljubno življenje. Teh milosti je deležen tudi oni prejemnik tega zakramenta, ki se od zadnje spovedi ne zaveda nobenega greha, marveč se pri spovedi obtoži še enkrat kakšnega greha iz prejšnjega življenja, ki se ga je že spovedal in mu je že bil odpuščen. —

Priporočamo vam tudi knjigo: »Spoved malih grehov!« — da boste dobili pravo sodbo o večkratni spovedi.

DOBRE KNJIGE

Žepna knjižica Svetega pisma. N. Z. Izšlo je Sveto pismo (evangeliji in apostolska dela) v novi, lični žepni izdaji. Prevod v lepi, pravilni slovenščini ima potrebne opombe in razlago. S to izdajo smo dobili Slovenci knjigo, ki smo jo že dolgo pogrešali.

O pomenu Sv. pisma, ki je knjiga vseh dobrih knjig, ki je »pismo vsemogočnega Boga, pisano s slabotno človeško roko«, torej pismo božjega razodetja — smo že večkrat pisali na tem mestu.

Ob tej priložnosti samo tole: Naj je ne bo slovenske družine, ki bi pogrešala te božje kažipot. Sv. pisma ne more nadomeščati nobena druga knjiga. Sv. pismo je res božja beseda, je naša prava ustava, vrelo modrosti, kreposti in moči. Na pariški razstavi je tudi tako imenovana »hiša biblije« — svetega pisma, kjer je bilo med razstavo prodanih 28.000 izvodov celotnega ali delnega sv. pisma v 27 jezikih. Na vpogled so pa prevodi sv. pisma v 200 jezikih. To je res lepa počastitev »knjige vseh knjig!«

Hvaležni moramo biti gospodom prirediteljem in vsem, ki so pripomogli, da imamo sedaj Slovenci tako lično in priročno knjižico božjega razodetja — po tako nizki ceni. Saj stane vezana v trden pegamoid samo 12 din, broširana 8 din. — Naroča se pri šk. ordinariatu v Ljubljani, ali pa v Jugosl. knjigarni in pri Ničmanu. Kdor naroči najmanj 10 izvodov, dobi še 15% popusta.

V spravo za bogokletje. Hvalne in zadoščevalne vzklike, ki so predpisani kot del skupne molitve po vsakem blagoslovu s presv. Reš. Telesom, je spremenil stolni dekan dr. Kimovec v slovesno, ki ima tri inačice za mešani in moški zbor. Za slovesnejše prilike bo tako zanesena v službo božjo živahna prememba, dasi se bo sveto opravilo s tem petjem nekoliko zategnilo. Listi z napeti, ki so podobni petim litanijam semenških bogoslovcev, se dobe v Jugosl. knjigarni.

Dr. Rado Kušej, Konkordat, ustava in verska ravnopravnost. Svetni profesor cerkvenega prava na univerzi v Ljubljani je v tej knjižici podal lepo slovensko besedilo slovesne pogodbe med Sveto stolico in kraljevino Jugoslavijo. Potem sledi na 40 straneh pravno-strokovne opazke na očitke proti konkordatu. Konkordatsko vprašanje je tudi pri nas zbežalo celo marsikaterega zvestega katoličana. Kdor se hoče nepristransko poučiti, naj se že po tej knjižici našega odličnega strokovnjaka. J. Š.

Preludiji za orgle, II. zvezek. Skladatelj prof. Tomc je izdal nadaljevanje svojih preludijev. Dočim I. zvezek vsebuje preludije v novih načinih z višaji, je zbral v tem novem zvezku predigre v tonovih načinih z nižaji za najrazličnejše prilike.

Precej je takih, da jih bo zmogla brez posebnega truda večina organistov. Da je pa nekaj težjih za bolj vešče organiste (n. pr. fugi št. 31. in 35.) je tudi prav. Tisk je lep in jasen. Tomčevo delo je vsega priporočila vredno. Dobi se pri skladatelju v zavodu v Št. Vidu in v Jugosl. knjigarni v Ljubljani za 38 din. (A. P.)

PROŠNJA UPRAVE.

Današnji številki »Bogoljuba« smo priložili

POLOŽNICO

št. 10.655 za vse p. n. naročnike, ki prejema list po pošti naravnost na svoj naslov. Močno bo ustrezno, če se odda položnica z denarjem vred za ves letnik 1938 na domači pošti takoj ali pa vsaj v bližnjih božičnih dneh.

Naročnino skupnih naročnikov bodo prevzeli poverjeniki sami ali po zaupnikih in jo poslali upravi z navedbo dokončnega števila vseh izvodov.

Cenjeni naročniki, ki žele kake spremembe v načinu pošiljanja ali pa v naslovu, naj to zapišejo na zadnji strani srednjega dela položnice ali pa sporoče poverjeniku domače župnije.

Če bi se komu položnica pokvarila, naj po dopisnici zahteva novo, ali pa na domači pošti kupi navadno položnico za 25 par in zapiše nanjo našo številko 10.655 na vseh treh delih položnice.

Cena »Bogoljuba« ostane nespremenjena, kljub temu, da je šla cena papirju znatno kvišku.

Če uvažujemo lično opremo in umetniško izdelane slike v bakrotisku, ki je znatno dražji od navadnega tiska, je »Bogoljub« najcenejši list in se z naročnino še vsi stroški ne krijejo.

V Jugoslaviji stane:

za posamezne naročnike 20.— din,
za naročnike pri poverjenikih 18.— din.
Za inozemstvo je določena cena, ki odgovarja višini 24 din.

Za Avstrijo 3.— šil.

za Češkoslovaško 15.— Kč

za Francijo 10.— fr.

za Italijo 8.— lir.

za Ameriko —50 dol.

ISKRE

Svet je poln znakov ljudomilega sočutja, ki je pa povečini izumetničeno.

Božja volja bodi naša zvezda-vodnica; pripeljala nas bo h Kristusu — ali k jaslicam ali na Golgato. — Franc Sal.)

Naj božje Dete podeli veliki družbi »Bogoljubi« vseh potrebnih milosti in obilnega blagoslova! Zdravje, mir in srečne dni v novem letu 1938!
Uredništvo.

VSEBINA: Članki: Iz Nazareta v Betlehem. (J. Šimenc.) — Kaj menite! Ali res nič več ne veljajo? (J. Langerholz.) — Pesem: Ime Jezus. (F. Neubauer.) — Svetovna moč. (A. Č.) — Pesem: Deviški Materi. (Fr. N.) — Kaj je lepega na Poljskem! (J. Kalan.) — Pesem: Božični spev. (Gregor Mali.) — Moj prijatelj. (J. K. - n.) — Pozabljen molitvenik. (J. G.) — Listek: Skrivnostni klubok. (H. Frenken - J. Moder.) — Pesem: Radosno svete noči. (Gr. Mali.) — Iz življenja Cerkve. Mar. družine. Opazovanja. Iz poglavja o vzojhi. — Auekdote. Razno. † Nadškof Anton Bauer. — Odgovori. Dobre knjige. Odpustki. 10 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š., v Italiji 8 Lir. v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za januar 1938.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Splošni in posebni nameni sv. očeta. | Spreobrnjenje Abesincev.

Mesečni zavetnik: Genovefa, devica (3.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čestčenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1	Sobota	Obrezovanje Gesu.	Božji blagoslov na ves narod	Ljubljana, Trnovo	Stari trg
2	Nedelja	Ime Jezusovo	Zmaga nad brezboštvom	Dobráva pri Kropi	Stari trg
3	Poned.	Genovefa, dev.	Naši rojaki v tujini	Veliki Gaber	Sl. gradec, Sv. Mart.
4	Torek	Tit, škof	Naši škofje in škofije	Grosnplje	"
5	Sreda	Telesfor, pap., muč.	Sv. oče in potrebe sv. Cerkve	Javorje pri Litiji	Maribor, šol. sestre
6	Četrtek	Razglašenje Gosu.	Misijonsko delo	Vrh sv. Treh Kralj	Slovenjgradec
7	Petek	Valentin, škof	Duhovniki in bogoslovci	Stari tog	Slovenjgr. bolniš.
8	Sobota	Severin, opat	Redovniki in redovnice	Mozej	Sv. Janez p. Dravgr.
9	Nedelja	1. po r. Sv. družina	Posvečenje naših družin	Ljubljana, Leonišče	Razbor
10	Poned.	Viljem, škof	Naše šole in mladina	Begunje pri Leseah	Sl. gradec, S. Mikl.
11	Torek	Pavlin, oglej, škof	Naši narodni voditelji	Olševak	Sv. Ilj pod Turjak.
12	Sreda	Ernest, škof	Bolniki in vsi trpečji	Borovec	"
13	Četrtek	Veronika Milan, d.	Naši fantje in dekleta	Lj., Zavet. sv. Jož.	Sv. Vid n. Valdekom
14	Petek	Hilarij, škof, c. uč.	Naši moške in žene	Unec	Pameče
15	Sobota	Pavel, puščavnik	Izpeljava našega konkordata	Podzemelj	Dolič
16	Nedelja	2. po r. Mareel, p. m.	Nedeljsko posvečenje	Sora	Sv. Peter na Kr. g.
17	Poned.	Anton, puščavnik	Naša inteligenca. Akademiki	Zelezniki	Podgorje
18	Torek	Petrov stol v R.	Delo za sveto zedinjenje	Ljubljana, Sv. Peter	Sela
19	Sreda	Marij, muč.	Duhovne vaje in misijoni	Spitalič	Vuzenica
20	Četrtek	Fab. in Bošt., m.	Slomšek-Baragov proces	Kočevoje	"
21	Petek	Neža, dev., muč.	Vera našega naroda	Sela pri Kamniku	Maribor, usmiljenke
22	Sobota	Vincenc, muč.	Naši vojaki, orožniki in stražniki	Goriče	"
23	Nedelja	3. po r. Zar. M. D.	Ženini in neveste	Poljane pri Toplicah	Celje, Sv. Jožef
24	Poned.	Timotej, šk., m.	Pogostno sveto obhajilo	Brezovica	"
25	Torek	Spreobr. Pavla	Spreobrnjenje grešnikov	Vrhnika	"
26	Sreda	Pélikarp, škof, muč.	Naša Katoliška akcija	Mavčiče	Celje, kapucini
27	Četrtek	Janez Zlat., šk., c. uč.	Cerkveni govorniki	Ljublj., uršulinke	"
28	Petek	Peter Nolasch, spozn.	Spoznanje pravih poklicev	Kodeljevo, Ml. dom	"
29	Sobota	Franeč. Saleš., c. uč.	Katoliški tisk in časnikarji	Ljublj., Rakovnik	Celje, bolnišnica
30	Nedelja	4. po r. Martina, d., m.	Mir in ljubezen med narodi	Peče	Celje, bolnišnica
31	Poned.	Janez Bosko, spoz.	Salezijanci. Ta mesec umrli	Groblje	Celje, šolske sestre

Odpustki za januar 1938.¹

1. Sobota, prva v m. Novo leto. P. o.: 1. čl. br. Srca M.; 2. čl. družbe kršč. družin; 3. istim kakor 16. dan; 4. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na 6. Brezmadežni, da zastodujejo za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

2. Nedelja, prva v m. Presladko ime Jezusovo. Čl. r. v. br. 3 p. o.: a) če v bratovski cerkvi molijo p. n. sv. o.; b) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T.; c) če so pri mesečni procesiji. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo viš. škapulir; 3. danes ali v osmini vsem, ki prejmejo sv. z., so pri sv. maši in molijo p. n. sv. o. V nedeljo zastoduje v ta namen biti pri eni sv. maši. 4. Istim kakor 16. dan.

5. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na 6. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

6. Četrtek, prvi v m. Razgl. Gospodovo. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. presv. S. v. br. cerkvi; 2. onim, ki nosijo viš. škapulir; 3. čl. r. v. br. v. br. cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dob. delo; 4. čl. družbe živ. r. v.; 5. čl. br. za duše v v.; 6. čl. družbe kršč. družin; 7. čl. družbe sv. Petra Kl., ako obiščejo cerkev in molijo za razš. vere in p. n. sv. o.; 8. istim kakor 16. dan; 9. čl. br. sv. R. T. v. br. c.: če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c. — V. o.

7. Petek, prvi v m. P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno

sv. obh.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj; 3. čl. br. sv. S. J.

9. Nedelja, Sv. Družina. P. o. čl. družbe kršč. družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Nedelja, Sv. Berard in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. cerkvi, kjer ni redovne.

19. Sreda, Bl. Berard. P. o. istim kakor 16. dan.

23. Nedelja, Marijina zaroka. P. o. čl. družbe kršč. družin.

25. Torek, Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. čl. br. S. J.

27. Četrtek, Sv. Angela. Kjer se obhaja god svetnice, p. o. istim kakor 16. dan.

28. Petek, Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

29. Sobota, Sv. Frančišek Sal. P. o. čl. zveze afr. tiska.

30. Nedelja, zadnja v m. Sv. Hiacinta. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.; 2. istim kakor 16. dan.

¹) P. o. pomeni popolni odpustek; br. = bratovščina; br. c. = bratovska cerkev; žup. c. = župnijska cerkev; v. o. = vesoljna odveza tretjerednikom; r. v. = rožni venec; čl. = člani; sv. R. T. = sv. Rešnje Telo; N. Lj. G. = naša Ljuba Gospa; p. n. sv. o. = po namenu sv. očeta; sv. z. = sveti zakramenti; sv. obh. = sv. obhajilo; sv. S. J. = sv. Srce Jezusovo;

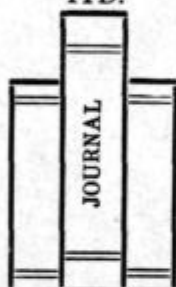
LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta št. 6
v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Novе vloge vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi po 5%

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Duhovne vaje za dekleta bodo na Mali Loki
pri Ihanu (P. Domžale) od 15. do 19. jan. 1938.
Oskrbnina Din 85.—

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
šef-prim.kir.odd.v.p.
Ordinira: II.—1.

Na 34. mednarodni evharistični kongres v Budimpešti

bomo šli s posebnim brzovlakom 23. V. 1938.
Kongres se vrši v času od 25. do 30. maja 1938.
Da se omogoči udeležba tudi manj premož-
nim, smo določili ceno najnižje in stane celo
6 dnevno potovanje tja in nazaj, prevoz z
avtobusi s kolodvora v hotele, prenočišče,
zajtrk, potni list in vizum samo Din 550.—.
Ta znesek se plača v mesečnih obrokih po
Din 110.— in sicer 1. I., 1. II., 1. III., 1. IV.
in 1. V. 1938. Pri poznejši prijavi in plačilu
se doplača 5%. Prijavite se takoj in zahte-
vajte brezplačna pojasnila in spored
potovanja od!

Tujsko-prometne sekcije Kluba Esperantistov, Ljubljana

Pisarna: Dvořakova ulica 8.

Udeleženci tega romanja se bodo lahko ude-
ležili vseh razkošnih slavnosti 34. MEDNA-
RODNEGA EVHARISTIČNEGA KONGRESA
ogledali si bodo vse sijajne prireditve, verske
in zgodovinske razstave, igre, sprevede na-
rodnih noš in vse zanimivosti mesta in oko-
lice. Kdor ima narodno nošo, naj jo vzame
seboj. Prijavite se takoj, ker se bodo po-
znejše prijave upoštevale le, v kolikor bo
prostor v vlaku na razpolago.

HERSAN ČAJ

DELUJE dobro pri obolenju želodca, jeter
in ledvic.
POMAGA pri arteriosklerozi in hemoroidih.
POLAJSUJE muke in bolečine pri revmatizmu
in protinu.
UBLAŽUJE bolečine pri mesečnem perilu in
meni.
ODSTRANJUJE motnje pri debelenju in
napravi vitko.

Dobiva se v vseh lekarnah.

Reg. S. br. 19.830/930

Srečno novo leto 1938!

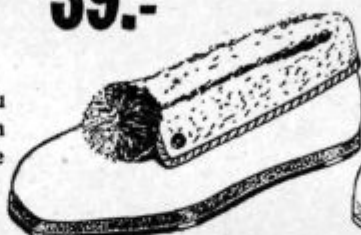

Zahvaljujemo se:

Našim odjemalcem!

za zaupanje, ki ste nam ga v tem letu izkazali ter Vam obljublamo, da Vam bomo tudi v Novem letu služili še bolje in še ceneje.

39.-

35.-

Prijateljem našega dela!

za moralno pomoč in podporo, ki ste jo izkazali našemu delu pri stremljenju, da stvari blagostanje za nas vse.

69.-

69.-

Našim dobaviteljem!

za indirektno sodelovanje, s katerim ste nam pomagali izpolniti našo glavno zapoved: Služba odjemalcu. Obliublamo Vam, da bomo tudi v bodoče z vsemi silami delali za napredek jugoslovanske industrije.

99.-

69.-

Našim sodelavcem!

za zvesto in iskreno sodelovanje pri strokovnjaškem obujanju jugoslovanskega naroda za vdano in požrtvovalno delo v službi našim odjemalcem.

**Vsem Vam najiskrenejša
hvala in srečno
novo leto 1938**

Bata